

nº 39 - abril 2003 - donatiu 1,50 euros

**Editorial, pàgines centrals,
i especial:**

**Fora Aznar:
Vaga general!**

pàg. 3, 9-14

Política:

Operació Llac: alliberats la majoria
dels *presos del detergent*
Repressió a Madrid: "Ara no corres, eh?"
Municipals: candidatura a Barcelona
Crònica del 8 de març

pàg 5-7

Sindical:

Sintel, Interins escoles adults en lluita,
Eleccions sindicals: Balanç Telefònica
-i divisió a CCOO-, Ajuntament de
Barcelona, CATSA

pàg 12-16

Internacional:

EUA, Turquia, Palestina, Argentina
Correo Internacional 98: Paraguai

pàg15-24

**Especial: Guerra, no. Fora Aznar: Vaga general!
El negoci de la reconstrucció**

La nostra crítica recomana

"Bowling for Columbine"

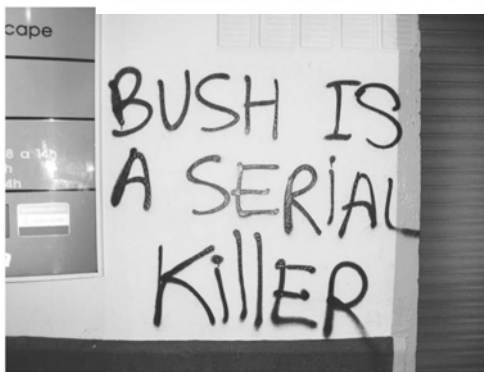
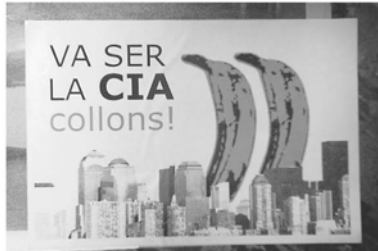
Documental de dues hores, del director Michael Moore, sobre la cultura de les armes als EEUU. Aquesta seria una definició simple i simplista d'una obra que és molt més que això, és també una condemna despietada però feta amb humor de la cultura de la por de tot un poble. És una foto diferent de la que ens venen habitualment sobre *l'americana way of life*, l'autor investiga les raons que porten al poble nord-americà a la barbàrie de tenir 250 milions de pistoles i fusils repartits per cases particulars (d'homes blancs, of course!) i que aconseguen la xifra d'11.000 morts l'any a causa d'armes de foc (detall: els crims es duen a terme dins les cases, entre familiars, a les escoles, entre companys de feina...) Michael Moore té la gosadia d'afegir a aquesta xifra els morts que el govern dels EEUU provoca en d'altres indrets del món.

Michael Moore acaba de guanyar l'Òscar de Hollywood al millor documental i quan va pujar a l'escenari a recollir el premi va posar a caldo al president Bush (les imatges van donar la volta al món). A les sales de cinema hi ha gent que aplaudeix quan acaba la pel·lícula. Alguna nota de premsa la defineix com a "oportuna valentia". I el resum del seu director: "¿estem bojós per les armes o simplement estem bojós?"

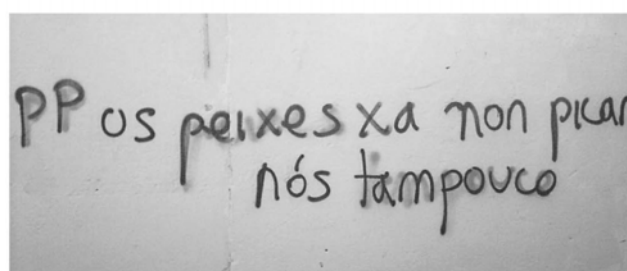
Calen més raons per convèncer tothom que ha d'anar a veure aquest documental? I que cal fer-ho precisament ara?

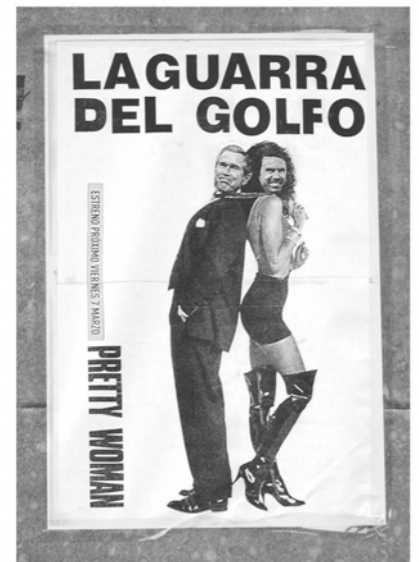
Guerra/ Pau

Bush és un assassí en sèrie

PP els peixos ja no piquen nosaltres tampoc

S'esvaeix per moments la il·lusió imperialista a l'Iraq: volien un avanç victoriós, una guerra curta –“en quatre dies entraven a Bagdad”, deien- tropes iraquianes lliurant-se sense combat, població civil que accepta banderetes americanes per saludar als “llibertadors”... La realitat és tot just la contrària: resistència tenaç, una guerra que s'allarga, creixen les baixes anglo-americanes, aturada en l'avanç terrestre, població civil i nens que reben a pedrades a les tropes angleses a Bàssora . Aquesta pròpia debilitat ha obligat a tirar mà d'alguns sectors kurds, obrint el front nord, quan creien poder prescindir d'ells i tenir les mans lliures per a un acord amb Turquia i no repetir l'experiència de l'Aliança del Nord a l'Afganistan. Avui la guerra és una realitat i el desenvolupament de la mateixa no ens ha de ser indiferent: estem per la derrota militar de l'agressió imperialista.

Els símptomes de divisió dins la coalició imperialista creixen: entre anglesos i nord-americans, fins i tot entre els generals i l'Alt Comandament al Pentàgon. L'opció que sembla predominar ara és una espasa de doble fil: bombardejos massius abans d'avançar, però aquesta decisió assegura l'aparició de més i més portades de periòdics amb morts civils i amb aquestes portades un esperó major a la mobilització per aturar la massacre. El fantasma de Vietnam cobra més força amb els últims esdeveniments: resistència de l'exèrcit i del poble iraquí i la generalització del rebuig a la guerra arreu del món amb mobilitzacions massives.

La Ministra d'Exteriors va ironitzar per tant bé que es comportava la borsa davant l'inici dels atacs. I és cert, hi ha un mimetisme absolut entre les inversions en borses i l'avanç o la reculada en l'agressió imperialista. *Socialisme o barbàrie*, la cèlebre frase dels fundadors del marxisme, és avui més real que mai: perquè el capitalisme visqui una nova etapa d'acumulació és absolutament imprescindible semblar la mort, la destrucció, l'opressió en zones cada vegada més àmplies del planeta. Aquesta és la disjuntiva realista, les altres que pretenen doblegar, domesticar i compensar la brutalitat de l'imperialisme ianqui o posar-li altres poders compensadors, com ara una forta UE o una renovada ONU, no són més que cortines de fum per impedir als treballadors i pobles del món que enfrontin el seu enemic mortal: el capitalisme en la seva fase imperialista. Aquesta és la tasca.

D'entre els que volen ocultar la veritat figuren els dirigents del PSOE i IU, de CCOO i UGT. Llamazares felicitava al rei per la seva intervenció sobre la guerra en la qual subscriu per passiva la política del Govern. Tots ells ens fan creure que el rei no té res a veure amb aquesta guerra. Una altra gran mentida. No hi ha passivitat possible en cas de guerra. Correspon al Rei, per l'article 62 de la Constitució, exercir “el comandament suprem de les Forces Armades” i pel 63 “al rei correspon, prèvia autorització de les Corts Generals, declarar la guerra i fer la pau”. És obvi que el rei està al capdavant de la intervenció imperialista, al costat d'Aznar, l'important ni tan sols és el que digui, sinó el que fa. Cal dir la veritat: la Monarquia està implicada en l'agressió.

Aznar –com Blair- està acorralat i els índexs de les enquestes ja anuncien una pèrdua de les eleccions. Però es prepara per a respondre: amb la repressió a Madrid ha començat la campanya de denúncia sobre una suposada persecució dels seus militants. Ara veurem com la implicació directa o la passivitat de les forces de l'esquerra en la legislació “antiterrorista” avui amenacen els caps dels centenars de milers que surten contra Aznar. “Com al País Basc” ha arribat a dir el Ministre Piqué de com viuen els seus càrrecs a Catalunya. No per exagerada aquesta declaració té una enorme importància, perquè prepara la criminalització i repressió de les mobilitzacions. Lamentable és la resposta del PSOE, IU, CCOO i UGT, i de destacats dirigents de la Plataforma contra la Guerra, condemnant els actes violents i dient allò de “que jo no he sigut”. Nosaltres podem discutir la conveniència o no de determinades accions perquè poden servir per facilitar la repressió policial, o perquè poden restar massivament a la necessària mobilització, però això és diferent de condemnar als sectors que s'enfronten a la policia o als responsables del PP. Aquí hi ha una gran violència de la qual deriven les altres expressions: la de l'imperialisme (Bush, Aznar...) matant a centenars de persones a l'Iraq, provocant amb les seves declaracions contra la immensa majoria que rebutja la guerra, amenaçant i enviant la policia amb càrregues brutals com les de Madrid... Condemnar als qui realitzin “actes violents” contra la guerra és dividir el moviment i facilitar la repressió del Govern. Però els advertiments estan ja llançats i en el moment que la mobilització baixi d'intensitat el Govern no dubtarà a colpejar amb la repressió per atemorir i afeblir el moviment. No podem baixar la guàrdia.

La qüestió la veu la gent cada vegada més clara. Raona que potser no podem detenir avui, immediatament, la maquinària imperialista, però la contribució que ens toca és la de provocar la dimissió d'Aznar. I a això cal afegir que és el mateix que retalla llibertats, que imposa un nou centralisme franquista, que està provocant l'augment de l'atur... és el govern enemic del poble. La reculada de la CES retirant la declaració anunciada de vaga general a Europa contra la Guerra és lamentable, com també la política de CCOO que rebutja la vaga per a no enfrontar treballadors i empresaris en aquest tema. UGT es desmarca de CCOO i crida a dues hores per al dia 10. CGT crida a vaga de 24 hores. Estem per la vaga de 24 hores, però la clau de qualsevol mobilització és la decisió de convocar en tots els centres de treball assemblees decisòries.

Estem per la vaga de 24 horas, però la clau de qualsevol mobilització és la decisió de convocar en tots els centres de treball assemblees decisòries.

Eleccions municipals

Per què candidatura a Barcelona?

A Barcelona l'esquerra oficial (PSC, ERC, IC), ha vingut governant durant molts anys en coalició. Sota aquesta esquerra s'han impulsat extensos plans de privatització - "externalització" li diuen-, retallant pressupostos socials, qüestionant la qualitat de l'*escola bressol*, reprimint els moviments socials que estan fora

Amb R. Veciana d'Els Verds contra la llei de partits

del control institucional com ara l'okupa, mentre l'especulació guanya terreny a la ciutat, criminalitzant i reprimint la

immigració... Això no és un govern d'esquerres.

Per a molts la construcció de la EUiA -després de l'evolució dretana de IC- va aixecar moltes expectatives d'una altra esquerra, però pocs anys després EUiA torna a trucar a la porta de IC per a formar candidatures conjuntes. ¿Es que IC va girar a l'esquerra? No, al revés, es va aprofundir el seu gir a la dreta com una esquerra de gestió, parlamentària, constitucionalista... el motiu de la retrobada és un altre: que EUiA de la mà d'IU a escala estatal, reprèn les posicions que anys endarrere criticava a IC. Només recordar la imatge vergonyosa de la futura alcaldable per IC-EuiA, Imma Mallol, ordenant a la policia el desallotjament l'estiu del 2000 dels immigrants de la Plaça de Catalunya, hauria de ser suficient il·lustració.

Però contradictòriament ha hagut una creixent embranzida dels treballadors, i especialment de la joventut, a l'esquerra i a participar en forma massiva de les mobilitzacions. Les mobilitzacions contra la guerra són un pas més en aquest camí. És recolzant-nos en aquesta contradicció que cal situar la construcció d'una alternativa realment d'esquerra, confrontada amb el sistema.

Els Verds preparen una candidatura a partir del treball realitzat al capdavant de la Regidoria de Drets Civils de Roser Veciana. Amb *Els Verds* hem coincidit en nombroses plataformes i mantingut acords, per això vam parlar de la possibilitat d'impulsar una candidatura conjunta

davant les eleccions, però lamentablement l'acord no va arribar: 1) Pel contingut de la proposta, doncs per a nosaltres no desenvolupen un programa concret de ruptura amb la política de l'actual govern municipal, i 2) per la forma de la candidatura, ells van decidir que havia de ser *Els Verds ecologistes de Catalunya*, sense opció ni a una coalició entre organitzacions ni a una plataforma àmplia amb el suport de grups, organitzacions i persones a títol individual. Nosaltres creiem que posen excessivament el centre en els resultats electorals més que avançar a buscar un reagrupament de forces. Aquesta creiem que és la principal equivocació.

És per això que hem decidit prosseguir el treball de conformació d'una candidatura a les pròximes eleccions. Com escrivíem respecte a Girona, "*per a nosaltres les eleccions no són la màxima meta del nostre partit, ni les institucions el lloc en el qual es resoldran els problemes de futur de treballadors i joves. No obstant són una ocasió per avançar en la construcció d'una alternativa a l'esquerra dels partits actuals, una alternativa que tingui a veure amb la lluites quotidianes en els barris, les fàbriques, escoles o universitats. És al servei d'aquestes lluites i d'impulsar l'organització política que vam impulsar les candidatures.*" Aquesta és la nostra forma de veure la nostra participació electoral.

Josep Lluís. Barcelona

8 de març, dia de la dona treballadora

El 8 de març, una vegada més, els col·lectius feministes històrics van convocar a la manifestació, amb una consigna diferent al gran problema que avui tenim les dones i tothom a nivell mundial: la guerra. Milers de dones acompanyades d'un

important nombre de companys vam aconseguir que aquesta estigués present a través de les nostres consignes. Va ser un 8 de març contra la guerra com no podia ser d'altra manera, avui la consciència política contra l'imperialisme i contra el govern d'Aznar és latent. Les dones permanentment lluitadores vam actuar en conseqüència i ens preparam per estendre la lluita i la solidaritat cap a les dones Iraquianes i el seu poble.

Marga Olalla
Pilar Rubio

El Punt. 9/03/03. Mani de Barcelona

Contra la repressió!

Alliberats els presos del detergent

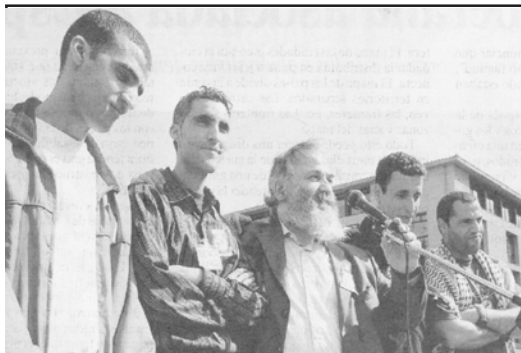
Com informàvem a LI 38, la *Plataforma per la Pau*. Aturem la guerra de Girona, i després d'ella la *Coordinadora contra el racisme i la Llei d'Estrangeria*, així com la *Plataforma Catalana per les llibertats, contra la Llei de Partits* de Barcelona, van impulsar una campanya per la llibertat dels 16 immigrants detinguts sota l'acusació de pertànyer a una xarxa d'Al Qaeda dins de l'Estat espanyol, operació anomenada Operació Llac.

Després de dos mesos de la seva detenció, el dia 20 de març declaraven per fi davant el jutge de l'Audiència Nacional, assistits pels advocats Sebastià Salellas, Ofelia Piedrabuena i Jaime Montero, a més dels companys de

l'Associació Lliure d'Advocats, que des d'un principi es van interessar per aquest cas i van exercir la defensa dels immigrants. La nit d'aquest mateix dia ens van avisar de la posada en llibertat sense càrrecs de 7 dels 16 detinguts (el dia 21 van ser uns altres set més). Seria entre les dues-tres de la matinada. Quatre serien alliberats a la presó de Soto del Real, dos a Aranjuez i un a la de Navalcarnero. Ens vam posar en contacte amb els companys de LI de la Plataforma de Girona que ens van donar instruccions per a la recollida i per a dur-los a una pensió on dormirien al centre de Madrid. Quatre cotxes amb vuit companys ens vam distribuir a cada presó; ells arribarien en el furgó des de l'Audiència i hauríem

d'esperar el tràmit del seu alliberament. La primera preocupació d'aquests "perillosos" presumptes terroristes va ser contactar amb els seus familiars a Algèria per a tranquil·litzar-los amb la notícia. Joves en la seva majoria, no coneixien alguns d'ells l'idioma i tots es van mostrar profundament agraïts per l'ajuda i el suport rebuts. Aquests fets formen part de la campanya mediàtica i repressiva que des del govern s'està impulsant per a decorar l'escenari d'una guerra que, des de la realitat, els acusa a ells com a autors d'aquesta massacre.

Marina i Carmen. Madrid

Alguns dels alliberats amb el seu advocat Salellas, a la mobilització del 22 a Girona. Salellas serà part de la candidatura de LI a Girona.
Foto La Vanguardia 23/03/03

“Ara no corres, eh?”

Això li deien a un estudiant madrileny al metro de Sol mentre el cosien a cops de porra.

La feroç repressió que el govern va encetar a Madrid a partir dels dies 21 i 22, i que s'ha estès a Barcelona o Zaragoza entre d'altres, no és producte d'una pujada d'adrenalina del del bigoti, igual aquest no té ni sang a les venes. El govern d'Aznar ha decidit frenar la

mobilització social contra la guerra i el seu govern atiant al feixista d'Ansuátegui i als *maderos*. Mentre, en una provocació obscenament cínica, acusa a les organitzacions convocants de reprimir el dret d'expressió dels militants del PP. Però les imatges de la repressió són contundents, demostren com la policia es desfà de gust donant hòsties a tort i a dret: més de 150 ferits poden donar bona mostra d'això. Una repressió orquestrada com en els vells temps de la transició en els quals els grups feixistes, ara Ultra Sud i derivats, trenquen les manifestacions. No és que ho diguem nosaltres: els propis sindicats policials han denunciat com Ansuátegui dona ordres expressos que a aquests grups de provocadors no se'ls toqui i se'ls permeti fer la seva "feina".

Però la repressió i la retallada de llibertats no és un exercici nou per a aquest govern. Ja van avisar amb la Llei de Partits, la il·legalització de HB, el recent tancament d'Egunkaria, etc, etc. Aquesta política obeeix a un pla que no se li ha ocorregut a Aznar solet. Després de l'11-S, l'imperialisme pren la decisió de donar un impuls nou i definitiu a la seva ofensiva contra els treballadors i els pobles. La 1ª guerra contra l'Iraq, Afganistan, Palestina, Colòmbia, l'ALCA, etc, són part del mateix: la decisió d'imposar via míssils i tancs un nou gir de rosca als treballadors de tot el món que garanteixi les seves plusvàlues. Naturalment, aquest pla

Concentració per Egunkaria. El País. 14/03/03

només es pot imposar sobre la base de la derrota de la resistència dels treballadors i del moviment de masses. Així, Aznar com a bon vassall aplica la mateixa medicina a Euskadi o a la repressió a Madrid. És conscient que només sobre la derrota de la mobilització pot imposar els seus plans i no escatimarà esforços. L'última: l'ordre de desallotjament del Laboratori a Madrid després que es realitzés un acte contra el tancament d'Egunkaria, que havia estat prohibit amb anterioritat al Cardenal Cisneros.

Com deia una famosa pintada àcrata: "Si lluitem podem perdre, si no lluitem estem perduts".

Només la mobilització massiva dels treballadors i els pobles contra l'agressió imperialista pot frenar els seus plans. Només enfrontant al govern Aznar podem parar la guerra i la repressió.

La pròxima convocatòria de Vaga General realitzada per UGT, CGT i diferents col·lectius i plataformes contra la guerra ha de ser un èxit. A pesar de la NO convocatòria a la mateixa de la direcció de CCOO i el PSOE que fan el possible per a apalancar al govern quan milions de veus s'aixequen exigint la seva dimissió. Cal donar la baralla no només al carrer i a la mobilització, sinó a cadascuna de les seccions sindicals del sindicat, a cada empresa, amb cada company de feina.

**Fora el govern
Vaga General
Contra la repressió:
mobilització
Contra la Llei de Partits i
la il·legalització de HB i el
tancament d'Egunkaria
Aturem la Guerra**

Miguel-Madrid

Eleccions a Telefònica

Divisió a CCOO

El 28 de març es van celebrar les eleccions a Telefònica i els seus resultats van ser: CCOO: 222 delegats (30,33 %), UGT: 219 (29,92 %), CGT: 80 (10,98%), UTS: 75 (10,25%), AST: 53 (7,24%), STC: 44 (6,01%) i altres organitzacions: 39 delegats (5,33%). El Comitè Intercentres de Telefònica estarà compost per 4 representants de CCOO, 4 d'UGT, 2 de CGT, 1 STC, 1 AST i 1 UTS. Aquests resultats reflecteixen que les organitzacions de classe han guanyat respecte les opcions corporatives. Però compte amb la política de les direccions de CCOO i UGT, doncs han abandonat la lluita contra la segregació (divisió) de Telefònica i, en plena precampanya electoral van signar un acord que redueix els 3 comitès de Barcelona i Madrid a 1 (en lloc de votar 75 delegats ara només se'n van votar 31). Així el Comitè Intercentres, que és qui negocia i signa, no representa a la majoria de la plantilla: 4 grans províncies amb uns 20000 treballadors escullen 130 delegats, la resta, els 20000 treballadors que queden escullen 600 delegats. **Però el més significatiu d'aquestes eleccions ha estat la divisió que s'ha produït a CCOO.** La direcció de Telefònica Estatal, amb el beneplàcit de Fidalgo, ha sancionat 12 sindicalistes que eren crítics amb la seva política, ha imposat una gestora a Madrid, ha retirat hores sindicals als delegats crítics.. (veure LI n. 34 i 37), tot per haver lluitat contra les segregacions que havien votat les assemblees de treballadors/es. No ens ha de venir de nou aquesta política de pacte amb la patronal i repressió interna contra els dissidents, ha estat així a RENFE, SEAT, SINTEL, Iberia... Davant aquesta repressió hi ha hagut dues respostes.

Una, trencant amb CCOO, exmilitants de Madrid, Barcelona, Andalusia... han iniciat el procés de

construcció d'un nou sindicat l'AST, reivindicant la seva lluita contra les segregacions i el retorn a una democràcia de base. Han obtingut bons resultats a les eleccions. No han definit quina serà l'evolució d'aquest "projecte": si quedar-se en un sindicat d'empresa, amb el perill del desenvolupar el corporativisme, o bé ser l'inici d'un sindicat general amb sectors que trencarien tan de CCOO com de CGT.

No ha estat l'única reacció davant la política de la direcció de CCOO. La secció sindical de Telefònica de Girona va impulsar –amb la corrent d'opinió de la qual en forma part una campanya contra la repressió interna dins el sindicat (veure LI n. 37), i contra la política de la direcció de CCOO de suport a la segregació de l'empresa, però defensant la continuïtat dins de CCOO. També els seus resultats electorals han estat bons, amb 6 delegats de 13. Alguns afiliats de CCOO van impulsar la candidatura d'AST a Girona obtenint 1 delegat.

Des de LI hem recolzat la lluita dins CCOO, primer perquè pensem que no es pot donar la lluita a CCOO ja per perduda i que no hi ha res a fer, la mateixa constitució de la corrent d'opinió a Girona amb el 22% del congrés intercomarcal n'és expressió. I, si ja fos del tot impossible aguantar a CCOO, creiem que abans s'han d'exhaurir altres opcions de classe com CGT, abans d'anar a constituir nous sindicats i augmentar la disgregació de sigles. En segon lloc, perquè hem vist com darrera de posicions d'esquerra justes i legítimes, o com a conseqüència de la repressió sindical interna a CCOO o UGT s'han constituït sindicats d'empresa, com a la EMT de Madrid o fa poc amb el sindicat Estatal Ferroviari, on la mateixa limitació del marc de l'empresa l'acaba constituint en un sindicat corporatiu, encara que amb

Última hora

Al tancar aquesta edició eran detinguts 5 estudiants per les accions contra la guerra del 26/3/03 a Barcelona.

formes radicals i assembleàries.

D'aquesta ruptura de CCOO la principal responsable és la direcció, però també ens hem de referir als anomenats "crítics" doncs la seva política ha estat un cop més votar en contra però no fer res més, tot permetent els expedients, sense cridar a una revolta interna contra la repressió. Si ho veiem en el marc de Catalunya, encara és més greu, doncs participen de la direcció de la CONC. Semblava que a Catalunya a partir del PSUC-viu, i el corrent Roigs-Rojos dins d'EuiA, es volia reactivar una oposició crítica, convocant a una reunió a sindicalistes a Barcelona, tot sabent el que s'anava a produir a Telefónica, a SINTEL o a Miniwatt, no és capaç d'impulsar un pla de lluita contra qualsevol sanció i expulsió. Ara, permeten -sense fer res- no només la política de repressió de la direcció sinó la decisió dels companys de marxar sense combat. Només hem vist com algun destacat dirigent d'aquesta corrent ha presentat la seva dimissió i marxat a títol personal per a constituir l'AST, mentre companys del mateix partit i corrent s'ho miraven. Aquesta no és la nostra forma d'entendre la lluita sindical.

La política de CCOO de pactes i repressió interna no ve d'aquest últim congrés, ve des dels Pactes de la Moncloa on s'inicia un tipus de política sindical pactista i que ha anat evolucionant cap a l'aïllament de les lluites, l'acostament a la patronal i la de ser l'aval per als governs de torn. Ara escoltant les declaracions de Fidalgo, que justifica la no convocatòria de vaga general per a no dividir-nos amb la patronal, fa vergonya. Però l'oposició crítica Moreno-Camacho, un cop més, es limita a no estar d'acord i acatar la política oficial. Per aquest camí no aconseguirà més que nous militants fatigats i cansats busquin camins de fugida.

Davant la nova situació, des de Girona cal refermar la lluita a CCOO per una política de lluita comuna entre el sector de CCOO que s'ha quedat i AST, la unitat d'acció, a la vegada que impulem una autèntica corrent sindical d'oposició a la deriva cada cop més dretana de l'aparell de CCOO.

Miquel. CCOO

Tots som SINTEL

El dijous 27 de març els treballadors de SINTEL van tornar a manifestar-se a Madrid exigint el compliment dels acords signats pel govern del PP, Telefónica i CCOO, pels quals es va desmantellar el campament de l'Esperança, a l'agost del 2001, i que a data d'avui, no s'han complert. La manifestació va ser convocada pel Fòrum Social de Madrid, doncs als treballadors de SINTEL se'ls ha negat el dret de manifestació pel delegat del Govern, Ansuátegui, al·legant abús de mateix. Van anunciar per a finals d'abril una marxa a Madrid, entrant per les carreteres nacionals per a convergir en la manifestació del 1er de maig i aixecar de nou el Campament per la resolució immediata dels acords. Els treballadors de SINTEL continuen mobilitzant-se pels seus drets, en una situació cada vegada més greu (falta només 1 mes per a esgotar els subsidis). Amb ells hi vam ser també el 27 perquè estem convençuts que tots hem de denunciar i donar suport a la seva lluita perquè SINTEL som tots els treballadors.

*Marina
CCOO – Arts Gràfiques
Madrid*

Professorat interí i substitut de les Escoles d'Adults

En lluita!!

El divendres 29 de març uns 50 professors i professores interins i substituïts d'adults, representants de les diferents escoles d'adults públiques de la Generalitat i integrats a la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya (format pels sindicats i representants de les escoles d'adults) **ens hem tancat** a Benestar i Família al Palau de Mar tot reivindicant una reunió amb la consellera, reunió que no concedeix a la Mesa des de fa més d'un any. La reunió ha de servir per tractar temes que s'han de resoldre políticament, com són el tema de la garantia d'estabilitat d'interins/es (cap interí/na s'ha de quedar sense treball el mes de setembre), obrir via d'accés a la funció pública, l'ampliació de plantilles, el GES (graduat de secundària) a tot Catalunya...

Després de més de 4 hores de tancada i amb el suport de companys/es no interins/es hem aconseguit que se'ns fes una proposta de reunió amb el Secretari General de Benestar i Família per abordar políticament aquests temes. L'assemblea de la tancada allà mateix va votar acceptar

El Mundo 29/03/03

aquesta reunió com a via per començar a parlar dels temes pendants. La unitat de l'acció ha enfortit el moviment.

Aquesta acció forma part del pla de mobilitzacions que l'assemblea de la Mesa de l'Educació va votar per aquest trimestre i que s'aniran intensificant a mesura que l'administració no resolgui els temes que els hi hem plantejat.

Interí d'Adults

Eleccions Ajuntament de Barcelona

Algunes dades

El dia 27 de març es van efectuar les eleccions sindicals a l'Ajuntament de Barcelona i els seus Instituts (les dades d'aquests no figuren aquí). Els sindicats de classe (CCOO i UGT) segueixen mantenint la majoria.

Marga Olalla

La candidatura d'un sector d'educadores i educadors d'escola bressol a l'Ajuntament de Barcelona, a través de la CGT, va obtenir 180 vots, això és el 3'4% del global, quedant per sota del 5% mínim que permet obtenir representació. No obstant això, si veiem els resultats per taules, el vot està molt concentrat en les sis taules de l'IMEB en les quals té un percentatge mig del 13'13%. En aquestes taules, al costat de les educadors i educadors de bressol, votaven la resta de sectors d'ensenyament (primària, secundària, escola de música...) Vista la urgència amb la qual es va muntar la candidatura, i els recursos reduïts que es van utilitzar en la campanya, cal concloure que aquest resultat suposa un bon punt de partida per seguir amb una acció sindical en el sector, especialment davant el pròxim conveni de l'IMEB, en el qual es lliurarà la batalla pel model d'escola bressol municipal.

Josep Lluís. CGT. Bcn

Eleccions CATSA

Primer balanç

El dia 13 de març van fer-se les eleccions a CATSA. Venim d'una derrota dels treballadors amb la signatura d'un acord, per sota de conveni, signat per la majoria del Comitè. En altres articles hem informat de la divisió que es va produir en el Comitè d'Empresa ja que alguns companys exigim un Referèndum entre els treballadors perquè en anteriors consultes ja ens havien indicat que no estaven conformes amb l'acord, això no es va fer, i la majoria dels delegats van decidir la signatura al marge dels treballadors. Aquesta mateixa divisió es va produir en la secció sindical de CCOO.

Ara de les eleccions hem de treure un Balanç que ens serveixi per poder

seguir endavant. Els resultats han estat: 8 delegats de CCOO, 8 d'UGT i 7 de CGT. La CGT, que va mantenir una postura coherent respecte a la no signatura de l'acord, ha mantingut el 32% de vots, CCOO n'ha perdut un 18 % i UGT s'ha recuperat.

L'explicació de perquè UGT ha pujat ve donada perquè, casualment, és la primera vegada que tot el personal d'estructura ha anat a votar, inclosa tota la direcció, va ser UGT la primera que baixà a parlar amb la Direcció de Recursos Humans per informar-li que UGT signava l'acord si feia falta d'eficàcia limitada (els favors es paguen), però també ha estat UGT qui ha dirigit en tot moment als membres de CCOO que van signar l'acord.

L'explicació de perquè CCOO ha baixat: ja hem explicat la divisió que es va produir a CCOO, com una part va darrera d'UGT i se salta el dret democràtic de que els treballadors decideixin, això mai no s'havia produït a CCOO i fa que els treballadors desconfiïn dels delegats de CCOO.

Des de la secció de CCOO hem posat els mecanismes perquè no es torni a donar aquesta situació, gràcies a la batalla donada pels membres de la secció que no van signar l'acord. S'ha decidit que la

secció de CCOO no signarà mai cap acord sense el consentiment dels treballadors i el mateix es va a traslladar al comitè d'empresa perquè figuri als estatuts. Ara el repte que tenim és el conveni que ha de tornar a aconseguir que la taula de negociació sigui elegida pels afiliats i posar els mecanismes per a

la participació de tots els treballadors.

Raquel i Mimi. Delegades CCOO-CATSA. Madrid

Nombre de delegats/es

Junta de personal (funcionaris/es)

	1999	2003
CCOO	11	13
UGT	9	10
SPPME	4	2
ASPLC	5	0
AI	3	4
ASI	3	4

Comitè d'empresa (personal laboral)

	1999	2003
CCOO	9	6
UGT	11	11
ASI	2	1
AI	1	3

Entrevista a Mazim Hermest, iraquiana resident a Barcelona

“No puc evitar veure Bush com un assassí”

Mazim va viure a l'Iraq fins la Guerra del Golf. El 1991 va marxar del país i des d'aleshores viu a Barcelona. En 1998 va retornar uns mesos a l'Iraq, i va poder veure els efectes de l'embargament decretat per l'ONU sobre el seu poble. Ha de suportar aquesta guerra lluny dels seus, que viuen a Bagdad sota l'amenaça de les bombes de l'imperialisme.

LI.- ¿Quin és la teva opinió sobre l'agressió nord-americana?

MH.- És un autèntic crim. La situació és horrible. Hi ha moltíssima por. La gent s'ha quedat sense llum, sense aigua, sense telèfon. És un sofriment molt gran per al poble. La meua família viu aterrida. Però seguim resistint: ara diuen que els nord-americans i britànics van a detenir-se per a rearmar-se. Si paren per un minut no podem permetre que es reforcin. Caldrà seguir lluitant. Estic fart que vinguin a ficar-se al nostre país amb el pretext de resoldre els nostres problemes, en dotze anys només han empitjorat les coses. No puc evitar veure a Bush com un assassí.

LI.- ¿Quins van ser els efectes de l'embargament imposat per l'ONU sobre el poble de l'Iraq?

MH.- Encara que sota una dictadura, les condicions de vida a l'Iraq eren bones, perquè és un país molt ric. No coneixíem la pobresa. Quan vaig tornar el 1998 vaig veure la gent venent-se els mobles, els professors universitaris venent-se els llibres perquè el seu sou no arribava ni per al menjar. I els efectes de l'armament utilitzat a la guerra del golf encara se senten avui. La gent

segueix morint per les conseqüències d'una atac que es va perpetrar fa dotze anys: nens malalts de càncer, aigües contaminades per segles...

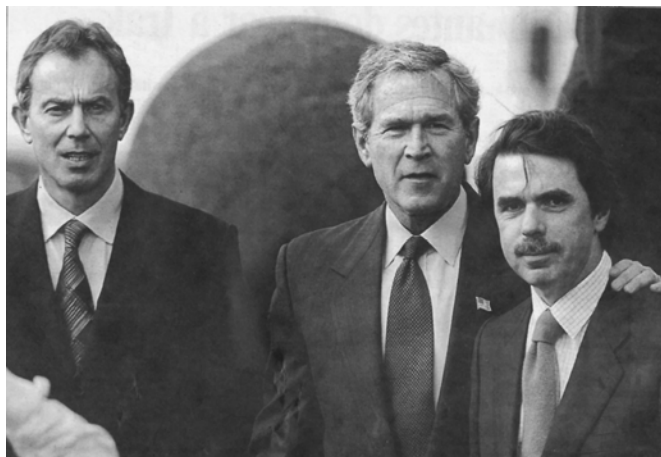
LI.- ¿Com és el règim de Sadam?

MH.- Hem suportat trenta anys de dictadura, que ha afectat a diverses generacions. Avui la principal preocupació de la gent és el pa. I això paralitza la societat: l'oposició està al cap de la gent, però no es pot manifestar públicament. El mínim gest contra el govern pot suposar la mort: ni els artistes poden fer actes lliures. Escriure sobre una paret “vull viure” pot costar-te la vida. I quan hi havia pa era per a l'Estat. Es diu que als anys '70 l'Iraq tenia un sistema educatiu i sanitari molt bo: és cert, però era molt fàcil en un país tan ric. Podria haver donat educació i sanitat als sis països veïns. I aquests mateixos sistemes servien per tenir controlat al poble, per paralitzar qualsevol oposició. Tampoc la nacionalització del petroli no va ajudar a la gent: no es repartien els beneficis a la població, sinó que el petroli resultava més car per als mateixos iraquians.

LI.- ¿Què passa al Kurdistan i a la zona xiita?

MH.- Hi ha una gran incertesa i confusió. Ambdós pobles estan farts del règim, però davant l'agressió nord-americana la situació no és clara. A la primera Guerra del Golf van alliberar Kuwait i van destruir l'Iraq amb l'embargament, sense tocar a

Sadam. Quan les tropes americanes van imposar les zones d'exclusió aèria van prometre la llibertat als kurds i els xiites, i després els van deixar de costat. Els kurds i els xiites ja han estat enganyats una vegada. En el moment actual és natural que els kurds vulguin salvar-se, i es troben entre dos focs. Encara no està clara la posició de Turquia. Si els kurds donen suport a l'atac és perquè veuen la mort molt a prop: si no estan d'acord tot el món els trepitjarà. Quan acabi la guerra quedarà clar que l'únic que pot netejar el seu jardí és un mateix. La situació dels xiites és més confosa perquè es diu que estan col·laborant amb l'exèrcit nord-americà: em sembla increïble, però no tenim suficient informació del

grau de criminalitat de la intervenció nord-americana. També depenen de la resta del món àrab: no se'ls pot demanar que resisteixin sols. Tampoc no és cert que es tracti d'una qüestió de fe. Els xiites tenen plantejat un problema d'alliberament nacional. Això em duu a pensar en com els mitjans de comunicació tergiver-

sen les coses.

LI.- ¿Com veus el futur?

MH.- Amèrica parla d'implantar un règim amb els "iraquians lliures" que viuen a EEUU. Em fan por aquests homes de negocis. En canvi a l'exili hem viscut milers d'iraquians que hem estat víctimes de les guerres, que tenim fills, nebots o germans morts. Amb aquesta gent, si ens deixen, si que podríem viure en pau. La destinació de l'Iraq està embolicada d'una gran incertesa. No hi ha una oposició organitzada. Si s'opta per una oposició amb dos mesos d'història, és de preveure que el govern que aquesta dirigeixi duri el mateix. No crec que l'ocupació militar a l'Iraq pugui durar molt de temps, llevat que la vida dels soldats de Bush i Blair valgui menys

que la dels iraquians. L'ocupació no durà estabilitat, sinó que desenterrarà vells problemes. Els cascs blaus serien el mal menor, encara que després de la Guerra del Golf i l'embargament no tenim cap confiança en l'ONU. El que està clar és que el món està començant a canviar. Les mobilitzacions internacionals contra la guerra no són en va. El canvi no es redueix a les eleccions, perquè la política de governants com Aznar no ha respectat la democràcia. El futur de l'Iraq depèn també del context internacional. L'Iraq va ser el bressol de l'escriptura i ara ha estat un símbol que posa de manifest que hem tocat fons, que els polítics han arribat als últims graus de la maldat. Però parlo d'aquesta il·lusió sabent que els meus germans es quedaran pel camí. Hi ha una dita: "quan

els elefants barallen, l'herba pateix".

LI.- ¿Com has viscut les mobilitzacions des d'aquí?

MH.- Duc aquí dotze anys. He après una cultura nova i unes condicions de vida i de llibertat millors. Des de fa uns mesos he sentit la consciència de la gent sobre el crim que estan perpetrant. I això és molt efectiu. Em sento molt bé aquí. Si ens va tocar una humanitat amb tanta decadència, sabem com a mínim protestar davant els responsables i dir-los que la seva política no va amb nosaltres. Veig que cada vegada més gent se suma a la mobilització.

José Ángel: fins la victòria sempre!

"Hi ha homes que lluiten un dia i són bons, hi ha uns altres que lluiten un any i són millors hi ha uns altres que lluiten molts anys i són molt bons però hi ha els que lluiten tota la vida, aquests són els imprescindibles".

Bertold Brech

Jose Angel és d'aquests últims, dels imprescindibles. Durant tota la seva vida va lluitar en defensa de l'escola pública. Crític amb els sindicats, fins i tot amb els partits polítics, trobava sempre un punt d'unió i era el seu compromís amb la lluita concreta. Si hem de recordar-lo és i ha estat fins els seus últims dies barallant contra la guerra, en defensa de la lluita del poble basc, contra la llei de qualitat... José Angel va morir el divendres de matinada, un dia després que esclatés la guerra de l'Iraq i després d'haver participat la nit anterior en la concentració contra la invasió a la Porta del Sol de Madrid, també a Buitrago aquella mateixa tarda a les 5. Després de la concentració, ens va arribar avís que a la matinada alliberarien els presos acusats de pertànyer a Al Qaeda

(els famosos terroristes del detergent). Els alliberarien enmig del no-res, davant les presons en les quals havien romàs durant dos mesos, totes elles distants de qualsevol població. El SOS era recollir-los i traslladar-los a Madrid. Aquesta labor ens va ocupar tota la nit del dijous, José Angel i set companys més ens vam encarregar d'això. En aquesta mateixa setmana, José Angel va enganxar cartells contra el tancament d'Egunkaria, va fer els 15 minuts d'atur i amb els seus alumnes va anar a la plaça del poble a cridar, una vegada més, contra aquesta guerra.

Sabem que estaves content veient com començava a sorgir un moviment que, després de molt de temps, alçava la veu contra una de les majors injustícies que hem viscut avui. Des d'aquí et volem dir gràcies per haver-nos permès treballar amb tu, per les llargues hores de converses sobre tot els que ens diferenciava i el que ens unia, per ser tan bon conversador i demostrar tant d'afecte en cada cosa que feies, per les teves estones de vins i *clubates*, i les teves partides de mus. Per ser tu i haver treballat braç a braç, que com tu bé deies, és allí on es demostren totes les diferències i els acords, en el treball diari.

Et trobarem a faltar, company, i com a tu t'hagués agradat el comiat: FINS LA VICTÒRIA SEMPRE. Estaràs present en cadascun de nosaltres.

Carmen. Madrid

Des de LI, que vam compartir amb ell la Jornada sindical i tantes manifestacions dels últims mesos, fem nostres les paraules de la nostra companya.

Guerra i violència

GUERRA, NO

¿Violència a les manifestacions?

En diverses accions del moviment contra la guerra s'ha procedit a boicotejar, esbrincar, o llençar ous a les seus del PP. Des del PSOE i IU, des de CCOO i UGT, però també seguits per molts dirigents de les plataformes contra la guerra, s'han rebutjat aquests actes i reafirmat que el moviment deu ser estrictament pacifista i no violent. Tota forma de violència – diuen- s'ha de rebutjar, i PSOE i IU s'afanyen a aprovar resolucions de

merèixer, ¿quin dret a la paraula deixen als morts a L'Iraq?, ¿quins drets respecten els agressors? Però no cal anar a L'Iraq, només cal anar a Euskadi, quan se succeeixen accions d'ETA, ¿potser el PP no és el primer en burxar la desesperació de molts familiars contra Batasuna perquè increpin, impedeixin la paraula o assaltin els seus locals? Batasuna va formar part del tan nomenat “*Esperit d'Ermua*”, ¿potser el PP, o els altres que avui li donen suport van aixecar un sol dit per protestar davant tals actes de violència? Però ni tan sols cal anar al País

No s'ha de permetre la criminalització de moviments o accions per ser violentes, la violència sorgeix de l'opressió. Fer-lo és justificar la seva repressió i la divisió del moviment. El gran violent, del que emana la violència en el sentit real del terme és l'imperialisme, i en el nostre cas l'Estat. El que passa és que ells volen tenir el monopoli de la violència, per a així controlar millor al poble, i per això compten amb la complicitat dels partits de l'esquerra oficial. Els responsables de la violència que comet un treballador en una

condemna -conjuntament amb el PP- contra tals fets. Quina vergonya!

Podem considerar si determinades accions ajuden al moviment o per contra faciliten la repressió policial, o allunyen a sectors de masses, però aquesta és una consideració pràctica davant cada acció i una altra cosa és parlar de la legitimitat que es produeixen enfrontaments amb els dirigents del PP o els seus locals. És del tot grotesc que el mateix dia que els avions B-52, que compten amb el suport del govern, provocaven una matança a Bagdad, Aznar es pogués estar queixant del dret a la paraula i el respecte que a tots ens deuen

Basc, a Madrid la política repressiva i extremadament violenta contra les manifestacions contra la guerra és prou exemple, per no remuntar-nos als Goya, els actors al Congrés, o els *segurates* del PP tapant boques i donant empentes.

Lliçons de no violència no ens pot donar el partit franquista del PP, però tampoc el PSOE que va participar des del Govern en la guerra del Golf, que van aprovar les resolucions per a imposar un brutal embargament al poble iraquí que va matar a centenars de milers, i va tenir a un il·lustre militant –el Sr. Solana- al capdavant d'una de les maquinàries de guerra més cruentes, com és l'OTAN.

vaga, un jove en una manifestació, o sectors d'un poble oprimat, són qui han creat les situacions d'explotació o opressió que poden provocar-les. És Aznar, que sap que tot el món està en contra i ens imposa la gran violència –la guerra-, i provoca una vegada i una altra més amb desqualificacions insultants i prepotents que –òbviament- alteren els ànims.

Podem discutir entre nosaltres la conveniència o no de determinades accions, però no entrarem en desqualificacions o condemnes que només serveixen al poder i ens divideixen, i és intolerable unir-se al PP per condemnar unes accions contra la guerra.

(segueix a pàg. 16)

UAB talla la A-7. El País., 21/03/03

Vaga activa contra la guerra a la UAB

Els estudiants de la UAB hem protagonitzat durant aquesta setmana un seguit d'actes i protestes contra la guerra que han tingut un gran ressò mediàtic.

Tot va començar el matí del 20 de març, quan havia començat la guerra; es van aturar classes i tots els estudiants, alguns professors i PAS (un total de tres mil persones) vam anar a tallar l'autopista A7. Sense més es va començar a caminar i hi havia la intenció d'arribar a Barcelona a la concentració dels companys de la UB davant el consolat dels EUA. Alguns van agafar els ferrocarrils a Valldoreix, però uns 400 estudiants vam seguir autopista avall fins arribar a la Diagonal, on vam ser rebuts per un grup de manifestants.

En vistes de la situació, l'assemblea de campus va decidir convocar vaga durant tota la setmana i es van preparar un munt d'accions, xerrades, actes i demés que durarien de dilluns fins divendres. Cal destacar la llençada de fems a

Amb els estudiants al capdavant

Aznar

la seu del PP el dimarts a la tarda, el dinar popular enmig de l'autopista del dimecres, l'ocupació de TVE el divendres i el boicot a l'acte que havia de fer el president del senat Juan A. Lucas en un centre d'investigació de la universitat, que al final es va aconseguir que es suspengués.

Una de les xerrades més interessants que s'ha fet va ser la del dijous, on es va parlar

sobre la situació actual de Palestina; hi van intervenir Ferran Izquierdo, professor de sociologia de la UAB, Manal Tamimi, estudiant de Nablus i la companya Cristina, explicant el viatge que va fer aquest estiu a Palestina.

El seguiment de la vaga ha sigut massiu: les assemblees celebrades cada dia eren plenes de gent, tant de professors com d'estudiants. I una de les decisions més importants que s'han pres ha sigut la pressió que es pensa fer, des de la universitat, sobre els sindicats demanant la vaga general.

Feia molt de temps que no es veien mobilitzacions tan grans a l'Autònoma; els mitjans de comunicació deien que els estudiants de Barcelona han sigut un gran referent de la lluita contra la guerra, i no en dubtem. Esperem que tot això serveixi per tornar a vertebrar l'organització dels estudiants, per seguir lluitant contra la guerra i contra la política feixista de l'estat que tenim.

Joan- UAB

UdL Aznar persona "non grata"

Després del mal despertar que també va viure Lleida el passat 20 de març, aquesta ciutat tampoc no va tardar a reaccionar i sortir al carrer a manifestar-se contra l'inici de la guerra.

Al principi, i de manera esporàdica i improvisada, els que van sortir al carrer van ser els estudiants. En el cas dels d'INEFc, aquests es van desplaçar en cotxes i caminant, des de la seva universitat (a 2 km de Lleida per la nacional a Saragossa) fins el centre de la ciutat, bloquejant l'entrada a la ciutat per aquesta carretera. Una vegada es va arribar, es van ajuntar amb la resta d'estudiants, tant de la UdL com d'instituts i escoles, que havien sortit al carrer (en total uns 2000). Allí es va llegir un manifest i es va començar a marxar cap a la seu del PP. Tot això va ser acompanyat de constants crits que titllaven a Aznar de gran culpable, i al que se li demanava la dimissió (la facultat de lletres l'ha declarat persona "non grata"), al PP se'ls va cridar assassins, i tot això sense oblidar el, per desgràcia ja massa escoltat, GUERRA NO!!! A la seu del PP van continuar les rèpliques, tot això acompanyat pels *mossos d'esquadra* que vigilaven que no ens excedíssim amb aquest edifici, i es va concloure citant tothom aquella mateixa nit davant de la seu del PP amb espelmes i per a fer una manifestació silenciosa.

Les mobilitzacions continuen i els estudiants, juntament amb la població en general, no ens quedem sense dir la nostra. En el cas concret de l'INEFc Lleida, val a dir que era la primera vegada que s'aconseguia

fora!!

UdL ocupant el centre de Lleida. El Segre, 21/03/03

alguna cosa tan multitudinària i unida, tot això gràcies a una bona embranzida des de l'associació d'estudiants del centre i una gran voluntat i participació per part dels alumnes. Esperem que no quedi en una cosa aïllada i esporàdica i seguim queixant-nos contra els que no ens volen escoltar.

Xavi- INEFC-UdL

UdG Huelga y acampada

Les mobilitzacions contra la guerra a la UdG es converteixen en massives el dia que va esclatar aquesta. El mateix dia que comença l'atac es realitzen assemblees a l'entrada de cada facultat amb una participació massiva, amb professors i PAS, en algunes facultats, a més d'estudiants, seguides d'una manifestació espontània fins la subdelegació del govern i la seu del PP, i de l'aturada de classes la resta del dia. Durant la primera setmana les assemblees es van anar repetint i s'organitzen diverses activitats, com un simulacre de bombardeig seguit d'una altra manifestació o la consul-

ta externa en contra de la guerra i el govern, amb una participació del 35%. Les assemblees continuen preparant mobilitzacions contra la guerra i contra el govern del PP, exigint la dimissió del govern en ple, amb una vaga el dia 1 d'abril, amb

coordinació amb la resta d'universitats catalanes, i una acampada indefinida a la Plaça Constitució (al costat de la Subdelegació) on hi ha assemblees convocades cada dia a les 20.00 per continuar la lluita.

Laia. UdG

Madrid bull contra la guerra i contra el govern d'Aznar.

Des de la transició no s'ha vist res d'igual. El que van començar com a manifestacions d'avantguarda s'ha convertit en una mobilització permanent de centenars de milers d'estudiants i treballadors que va arrencar el passat 15 de febrer amb el NO A LA GUERRA, i que han sumat a aquest crit el "Fora el Govern" "Contra la Guerra, Vaga General" "Assassins", etc, etc.

El rosari de mobilitzacions és impressionant: el 15 de març un altre milió de persones es va llençar al carrer, i després d'hores de marxa encara desenes de milers es negaven a deixar de corejar consignes contra el govern i la VG. Tan

és així que els sindicats es van comprometre a convocar-la. Es va començar amb els aturs parcials que van ser seguits de forma massiva, deixant clar que els treballadors exigien dur la lluita contra la guerra i el govern a les empreses. Ja **començada la guerra**, poques hores després, més de 120.000 persones van prendre la Porta del Sol. Aquell mateix matí els estudiants van ocupar Madrid. Fa falta mirar més de 20 anys endarrere per tal de veure una mobilització estudiantil semblant. Les Universitats i els Instituts buidaven les aules i es tiraven al carrer, sense autorització del sinistre Ansuátegui, espontàniament es desbordaven les voreres mentre els conductors feien sonar els claxon i els veïns aplaudien. L'endemà milers de persones es plantaven davant l'Ambaixada d'EUA i davant les tanquetes metrallades de la policia. Desbordaven la concentració i prenién Madrid carrer a carrer en direcció a la Porta del Sol. Allí la policia va començar a resoldre les ordres del Delegat del Govern i amb la col·laboració dels provocadors d'Ultra Sur va començar a repartir hòsties a tort i a dret. Més d'un centenar de ferits. Les imatges de la repressió a Madrid no han aconseguit altra cosa que indignar i impulsar encara més la mobilització. Així el dia 22 es tornava a ocupar el carrer. La marxa cap al Palau de la Moncloa va canviar el seu recorregut cap a la Porta del Sol. Més de 700.000 persones i els ànims més calents que mai davant la marxa de la guerra i les agressions policials. El 26, nou atur de 15 minuts a les empreses, massiu. Aquest mateix dia nova convocatòria de Vaga General d'Estudiants, Madrid pres per manifestacions massives que la recorrien de sud a oest. A les quatre de la tarda visita al Congrés, parlava

Aznar i parlava el carrer: milers de persones enfront dels lleons. El 27 manifestació de suport a Sintel i cacerolada i apagada general. El 30 marxa cap a la base de Torrejón ... i per a la convocatòria de **VG convocada per al 10** sembla que Federacions de CCOO, com la Madrid, van a convocar a pesar de la votació en contra de la seva Comissió Executiva, a més de les convocatòries de CGT de 24 hores, i UGT d'aturs parcials de 2 hores. Si aquest govern no cau no és per la falta de consciència i mobilització dels estudiants i treballadors. Aznar deurà agrair al PSOE i a CCOO que en moments com aquests l'apalanquen. Expulsar a Aznar de la Moncloa és una exigència massiva i necessària per aturar la guerra.

Miguel. Madrid

web de sud.org. Girona 15/02/03

Girona contra la guerra i per la Vaga General

En menys de dues setmanes s'han fet a Girona diversos actes per mostrar el rebuig de la gent a l'atac contra l'Iraq impulsades per la Plataforma gironina per la pau-Aturem la Guerra.

· Marxa Solidària del 15 de març.

Malgrat la pluja, milers de persones van participar en la marxa solidària amb el poble iraquetà, amb torxes i espelmes, per intentar evitar la guerra contra l'Iraq. La manifestació va anar des de la catedral de Girona fins a la subdelegació del govern, on es van llegir els manifestos contra la guerra i per la llibertat dels detinguts arbitràriament, el 24 de gener, en l'anomenada "operació llac".

· Concentració i manifestació del

20 de març.

L'endemà de l'atac imperialista, a les 8 del vespre, uns 8.000 manifestants van concentrar-se al Pont de Pedra i van marxar fins a la subdelegació del govern. Després, unes 100 persones van ocupar la casa de la cultura de Girona per obrir un espai en contra de la guerra. Aquest mateix vespre, finalment, van posar en llibertat 7 dels 8 treballadors magribins de les comarques gironines empresonats il·legalment sense proves ni acusació.

· Manifestació del 22 de març.

El dissabte següent, a les 12 del migdia, moltíssima gent d'arreu de les comarques gironines, més de 20000 persones, van sortir als carrers per exigir l'aturada de la guerra, la dimissió del govern i la vaga general. La manifestació, amb un recorregut més llarg, va acabar a la plaça del Mercadal, on es van fer diversos actes: llegida de manifestos, simulacre de bombardeig...

· Apagada de llums i "cassolades".

El dimecres 26 es van fer actes al llarg de tot el dia en contra de l'atac. Al migdia, aturada d'1/4 d'hora i, a les 10 del vespre, apagada de llums i "cassolada" que va acabar en una manifestació espontània que va acabar a la subdelegació del govern. També l'endemà dijous, al vespre, l'entusiasme d'una nova "cassolada" espontània va portar la gent a sortir als carrers un cop més en contra de l'agressió imperialista.

**No a la guerra!
Solidaritat amb els pobles
de l'Iraq!
Tothom al carrer:
Vaga general contra el PP!**

Jordi. Girona

Indymedia.. Barcelona, 22/03/03

Barcelona

A Bush-pare el molestem!

Bush pare va alertar en una junta amb magnats del petroli que les "cotitzacions no poden anar a cops de mobilitzacions com les de Barcelona". "*Ladran Sancho, señal que cabalgamos...*" I és que Barcelona va de mobilització en mobilització, diàriament – mantingudes principalment pels estudiants, però no sols. El primer dia de la guerra, el dijous 20 de març, a les 19 hores, la plaça Sant Jaume es va omplir diverses vegades (doncs anaven arribant manifestacions d'estudiants) de pancartes i crits – en els quals "Aznar dimissió" i "Vaga general" van ser els principals.

"Aznar dimissió" va ser el lema amb el qual la Plataforma "Aturem la guerra" va convocar la manifestació el dissabte 22 de març, des de Plaça Espanya per Paral·lel, Passeig Colom i Delegació del Govern. Als tres dies de començar la guerra, des de les 5 de la tarda fins gairebé les 9 de la nit, milers i milers vam fer el recorregut, de manera molt combativa i amb companys i companyes de totes les edats i de moltes comarques i poblacions properes, veient-se en el carrer que la majoria d'aquest país no només està contra la guerra sinó que molts i moltes estem disposats a lluitar contra ella. 52 companys i companyes de Ll de Rubí, Girona i Barcelona amb dues pancartes i un cotxe amb megafonia, vam repartir la nostra declaració llançada el mateix dia de la guerra. A l'acabar, la plataforma va negar la megafonia central als companys d'un detingut.

A l'escriure aquesta nota, ja van tres nits de cassolades eixordadores a les 22.00 hores a Barcelona i comarca. El primer va ser convocat per la plataforma, i els altres s'han convocat espontàniament. En diversos barris, han estat acompanyats de concentracions i talls de trànsit.

Víctor. Barcelona

EUA: Mobilitzacions a les entranyes del monstre

Un nou efecte Vietnam?

GUERRA, NO

"Salutacions a tots en la lluita,

Gràcies per les notícies que m'han enviat sobre les protestes a casa vostra en contra de la massacre que està cometent EEUU a L'Iraq. Volia informar-vos una mica sobre uns dels molts actes anti-guerra que han succeït en els últims dies. No és un reportatge formal.

A Xicago, on resideixo jo, les protestes han estat grans i combatives. El dijous a la tarda ens vam manifestar més de 10.000, potser 15.000 persones -joves, estudiants, gent gran, pares amb les seves famílies-, tots a la plaça principal de la ciutat. Després vam prendre els carrers en contra de l'ordre policial, i ens vam dirigir a l'avinguda principal de la ciutat, Lake Shore Drive. Vam parar el trànsit en els quatre carrils cap al nord, i després, vam passar als carrils cap al sud on estaven esperant-nos les tanquetes fent un tap. Molt pocs conductors estaven enfadats, de fet, molts ens van saludar i corejaven amb nosaltres. Va ser un acte massiu de desobediència civil. Vam cridar consignes de «No blood for oil» and «Hey Bush, we know you, your daddy was a killer too» (Bush, et coneixem ja, el teu papà també va ser assassí). Després, els policies van cridar a les seves forces muntades a parar-nos abans que arribéssim a «La Costa d'Or» prop de l'avinguda Michigan, tement que trenquéssim els vidres de les botigues exclusives o espantéssim els hostes dels hotels de luxe. La munió es va controlar bastant i va prendre una altra ruta, però la policia estava determinada a arrestar els manifestants, i és clar, a trencar caps en el procés.

Després de cinc hores de manifestació, la gent anava de tornada a la plaça quan la policia ens va detenir en un altre carrer i, sense donar cap avís previ, ens van cercar, i van començar a arrestar manifestants. Va haver més de 300 detencions, sense cap provocació per part nostra. La premsa va in-

formar que no volíem marxar d'allí, però després les organitzacions involucrades van fer una conferència de premsa afirmant que va ser la policia qui no ens deixava sortir a la majoria dels manifestants.

L'endemà va haver una altra manifestació i marxa a Xicago, i més de 7.000 vam anar a protestar i marxar pels carrers malgrat la presència de milers de policies antiavalots. Hi ha altres actes de

desobediència civil contra la guerra. Aquesta nit anem a una vigília o protesta en un dels barris llatins de la ciutat.

Hi ha protestes grans a d'altres ciutats -San Francisco (van arrestar més de 1.000 manifestants), Washington DC, Los Àngeles...-. I molt important, a la ciutat més gran del país (i més afectada pels atacs de l'11 de setembre), va haver una combativa manifestació i de més de 250.000! Fins i tot hi havia pares de soldats que no estan conformes amb la guerra, i alguns van culpar públicament a Bush per la mort dels seus fills.

Bé, us puc contar més detalls, i hi ha moltes més accions petites en contra de la guerra que són significatives considerant que la guerra acaba de començar. Encara que diuen que el 70% del país està a favor d'aquesta guerra, el suport no sembla tan fort com voldrien.

Clar, comparades amb les manifestacions massives en que participeu vosaltres en els últims anys, aquestes accions semblen petites. Però realment, per a ciutats com Xicago, són significatives per la seva combativitat i grandària. S'han radicalitzat moltes persones en aquests últims dies, i hem de seguir organitzant-nos perquè més gent arribi a conclusions radicals -connectant les barbaritats que el govern nord-americà comet a L'Iraq amb els atacs del mateix govern contra els que vivim aquí-. És tot part del mateix sistema de misèria que vol imposar "l'oligarquia podrida" de Bush i els seus amiguets a cada país. Nosaltres aquí seguirem en la lluita, argumentant la necessitat d'organitzar-nos per formar una societat socialista on les barbaritats capitalistes deixin d'existir.

Si us plau, seguiu informant-me sobre els esdeveniments a casa vostra..."

*Bridget Broderick,
ISO (International Socialist
Organization), partit nord-americà
amb el que des de la LIT-CI
mantenim fraternals relacions.*

Itàlia Estat d'emergència

Roma. — El Govern italià ha decretat l'estat d'emergència a tot el país davant la creixent tensió ciutadana contra la guerra de l'Iraq, segons anuncia la web del periòdic Corriere della Sera. El decret, signat pel primer ministre italià, Silvio Berlusconi, després del Consell de Ministres, s'ha instaurat com a mesura de precaució davant la tensió pel conflicte bèl·lic, segons fonts governamentals.

28/03/03
AGÈNCIA

¿Pacifisme o neutralitat en la guerra? No. Per la desfeta de l'imperialisme!

El mateix ocorre en el front de guerra. Hi ha guerra i ja no hi ha pau. Estem contra la guerra, però no som indiferents al desenllaç de la mateixa. Estem per la derrota imperialista i celebrariem el –molt difícil- triomf militar de L'Iraq.

Per això, perquè L'Iraq té tot el dret a defensar-se de l'agressió imperialista, vam estar contra la política no només de l'embargament sinó la d'exigir el seu desarmament. Aquesta política avui és còmplice de la incapacitat del poble iraquiana per plantar cara a l'ofensiva imperialista. És la política de tota l'esquerra oficial, la de CCOO i UGT, la del PSOE i IU que exigien el desarmament, que aplaudien tot míssil destruït pel règim de Sadam tot i sabent que això no modificava els plans d'intervenció. Volent o no, només van aconseguir aplanar el camí per a la destrucció de L'Iraq.

Hi ha companyes i companys que, estant d'acord que cal lluitar per la derrota de l'imperialisme, ens proposen que callem les nostres crítiques a Sadam Hussein perquè potser ells entenen que formem part d'un front en termes de disciplina militar burgesa (en la qual no hi ha lloc per cap crítica ni qüestionament de la direcció). Però nosaltres ho entenem d'una altra forma, com una disciplina revolucionària que

Yousifiya. El País 26/03/03

mentiria si no diguéssim a les masses que el principal problema que tenim per defensar L'Iraq contra l'imperialisme és precisament la presència del règim de Sadam. Sense ell i amb un règim de poder popular, la intervenció imperialista seria moltíssim més difícil, de segur que els moviments pacifistes actuals prendrien un ampli sentiment revolucionari, es formarien brigades internacionals de suport com es van formar a Nicaragua per no anar més lluny, ... Amb Sadam al poder –que amb una mà enfronta l'agressió però amb l'altra segueix sotmetent el poble- es fa més difícil tot, fins i tot la solidaritat, sinó que els hi preguntin a molts escuts humans expulsats de Bagdad. Però, la nostra posició és categòrica, **a pesar de Sadam, estem per la victòria militar iraquiana.**

Josep Lluís. Bcn.

Turquia

S'aprofondeix la crisi del règim

El Partit Justícia i Desenvolupament (AKP) va guanyar les últimes eleccions del 3/11/02 a Turquia amb gran avantatge de vot, i va formar en solitari el nou govern. Després de tan esplèndid èxit dels musulmans demòcrates (AKP), la majoria dels turcs esperaven que el nou govern realitzés algunes reformes en l'estructura del règim centralista-burocràtic a nivell polític i econòmic, ja que tenia un important suport del poble i de la majoria del parlament. Es van aixecar esperances. El nou govern era acceptat com a referència per a la recerca d'estabilitat del capital, per a la recuperació del prestigi del Parlament i finalment per a sortir de la crisi econòmica

El govern trontolla i l'exèrcit intervé per a sostenir el règim

El programa del govern abastava la liquidació del sistema administratiu –sistema d'eleccions, llei de partits, llei de banca etc.-, solucionar qüestions d'anys tant d'àmbit nacional com regional –kurds, illa de Xipre, UE, etc.- i realitzar amb èxit els programes neoliberals exigits pels seus acords amb l'FMI –liquidació del sistema seguretat social, privatitzacions de sindicalització–.

El paper del govern era en aquest marc la reconstrucció del sistema i del règim a favor del gran capital turc. L'opinió generalitzada era que l'AKP governaria Turquia durant els pròxims 5 anys. Per contra, l'ocupació de l'Iraq per forces imperialistes ha provocat una nova correlació de forces en contra de l'AKP. Ara es discuteix amb força el seu futur i amb només 4 mesos de govern ningú no li dona llarga vida.

Quan el parlament turc va votar i va acceptar el primer decret –amb la modernització de les bases militars d'EUA–, tota la gent tenia la impressió que el segon decret s'acceptaria fàcilment –amb la cessió

La classe obrera i el poble turc diuen ¡No a la Guerra!

Abans de començar els bombardejos a l'Iraq per part de l'imperialisme, la classe obrera i el poble turc havien començat manifestacions i protestes contra la guerra dirigides per les grans confederacions sindicals, partits d'esquerra i plataformes contra la guerra. Aquestes manifestacions van continuar sense parar una vegada iniciada la guerra a les grans ciutats i altres punts del país. En aquestes mobilitzacions les demandes són: ¡No a l'agressió imperialista a l'Iraq!, ¡El poble de l'Iraq no està sol!, ¡Assassins! (per EUA) ¡Col·laboradors! (per l'AKP) ¡Si s'accepta el nou decret que el Parlament turc vagi al servei militar! ¡Govern dimissió! ¡Per la pau, vaga general! Començada la guerra, les mobilitzacions contra aquesta i l'imperialisme van prendre un caràcter massiu. En diverses zones del país va haver manifestacions amb

10 i 20.000 persones. Per les pressions de les masses, la premsa turca ara ha canviat la seva postura davant la guerra, ¡curiosament ara tenen una posició en contra de la mateixa! Els pròxims dies seran molt més difícils per al poble iraqià. Els treballadors i el poble de Turquia, que en la seva gran majoria donen suport a la resistència iraqiana davant l'agressió imperialista, han de concretar aquest recolzament als carrers amb una vaga general, i quan sigui necessari, a les mateixes trinxeres amb els pobles d'Orient Mitjà.

Per la pau, Vaga general!

Dimissió del govern de l'AKP i del MGK!

L'Iraq ha de ser una tomba per a l'imperialisme ianqui!

Visquin la revolució Kurda i Palestina!

Arif Benol
Istanbul

de territoris turcs a les tropes d'EUA-. Això a pesar de l'existència d'una important oposició dintre de l'AKP reflectida en el discurs del primer ministre Recep Tayyip Erdogan- "Els vam obligar a acceptar el segon decret"- que es contrapesava amb la postura de grans empreses de premsa que estaven a favor a la guerra i l'aliança amb EUA.

No obstant això, en l'última reunió del Consell de Seguretat Nacional (MGK) —òrgan superior del règim- realitzada poc abans de la votació del decret al Parlament, no es va prendre la decisió de "recomanar-lo". A més la majoria de l'opinió pública estava en contra de la guerra contra el poble de l'Iraq. (90 %) i per últim la gran manifestació contra la guerra que es va realitzar davant del Parlament amb 10.000 persones mentre es votava el decret, van ser factors que van pressionar als diputats per a votar contra el mateix. I va ser

rebutjat. Aquest rebuig no només li va restar legitimitat al govern, sinó que al mateix temps la hi va restar al règim policial militar turc, curiosament, per part d'EUA. Aquest efecte imprevist va provocar una forta reacció dels partidaris de la guerra. Al mateix temps govern i règim van quedar sota les pressions de diferents sectors: d'una banda la gran majoria de la població turca rebutjava l'atac imperialista, i per una altra la gran burgesia buscava en la guerra la possibilitat de tenir control polític i militar al nord de l'Iraq. Així que el govern va perdre el control sobre el Parlament i l'administració.

Durant la llarga negociació del decret amb EUA, Turquia va demanar ajuda econòmica per les pèrdues que ocasionaria la guerra, però el rebuig del decret al Parlament turc deixava a EUA sense front nord a l'Iraq. Al seu torn EUA no acceptava que l'exèrcit turc entrés al nord de l'Iraq sota el comandament del govern turc per controlar la zona contra la possible proclamació d'un mini estat Kurd. Turquia plantejava aquesta postura com una qüestió de seguretat nacional i EUA es va escandalitzar.

En aquell moment, en nom de les forces armades turques (TSK) la declaració del cap de l'Estat Major canviava l'estratègia i es disculpava amb EUA Així que el govern va passar un nou decret al Parlament que permetia la utilització de les bases i la zona aèria per les tropes nord-americanes per a l'atac a l'Iraq des del nord. Igualment també semblava estar disposat a concedir encara més facilitats a l'imperialisme.

El País 17/03/03

Els patrons volen la guerra

El gran capital turc i la premsa des del principi van estar a favor que els EUA utilitzessin els ports i bases militars, i també amb que EUA desplegués les seves tropes des de la frontera turca. Així les limitacions de l'actual decret no satisfan a la patronal. Segons el president de l'organització patronal turca (TUSIAD) Tuncay Ozilhan "el que Turquia no obrís les seves fronteres perquè EUA entrés a l'Iraq fàcilment, era una equivocació històrica per al país". Creuen que si Turquia no col·labora amb EUA perdran tot el seu poder militar i econòmic a la zona.(26/03/03). Segons el president de l'organització del comerç d'Istanbul (ITO), Mehmet Yildirim, si l'FMI no facilita els crèdits a Turquia, l'economia turca morirà. Per això dedueixen que Turquia ha de col·laborar amb EUA (26/03/03). Així doncs volen que Turquia s'alineï amb l'imperialisme i els programes de l'FMI segueixin fins el 2006, seguint amb els plans de privatització.

Paraguai

Les eleccions de la crisi i la inestabilitat

El procés electoral paraguaià del 27 d'abril s'emmarca dins la crònica crisi política, econòmica i social del país. La crisi dels partits burgesos, i de totes les institucions del règim, obre grans possibilitats al Partit dels Treballadors (secció de la LIT-CI a Paraguai) que va formar un front electoral, Esquerra Unida, amb la candidatura presidencial del dirigent camperol Tomás Zayas, membre de la direcció nacional del PT.

La crisi econòmica és insostenible: hi ha una paràlisi total de totes les inversions productives. La recessió colpeja durament els sectors explotats que senten amb cruesa el greu empitjorament del nivell de vida, l'augment de l'atur i la pobresa. També colpeja la burgesia industrial que, segons el president del sector, «la meitat està morta i l'altra meitat sobreviu en estat de coma». La burgesia comercial va tancar les portes de milers d'establiments i el sector financer no pot reposar-se d'una crisi bancària de 10 anys. A més, la corrupció generalitzada es manifesta intensament i arriba a tots els àmbits de l'Estat.

Segons dades oficials i de l'FMI, el 2002, l'economia va caure el 4% i el PIB per habitant el 7% (1.180 dòlars). El dèficit fiscal va ser rècord, 140 milions de dòlars, i va derivar en un endarreriment crònic del pagament de salaris dels funcionaris i l'abonament del deute extern, que va augmentar a 2.275 milions de dòlars. El salari mínim va perdre el 9,6% del seu valor, el guaraní es va depreciar un 45% enfront del dòlar, la inflació va arribar al 14,5%, l'atur obert va augmentar al 7,6% i la pobresa afligeix al 35% de la població, de la qual 909.000 viuen en l'extrema pobresa.

L'Estat és incapaç de garantir que el país funcioni. Pel que fa a

l'educació, aquest any, més de 50.000 nens no podran assistir a l'escola per no cobrir-se el sou dels mestres. Tampoc no garanteix la salut pública: el pressupost és cada vegada menor i els hospitals cauen a trossos. Ni l'habitatge, la terra, la infraestructura de serveis...

La crisi del règim

Políticament, s'ha aguditzat visiblement la crisi del règim i les seves institucions, el que afecta fins la influent Església Catòlica. Estan en crisi perquè van fracassar en els seus plans per establir la democràcia burgesa. Avui no poden garantir si més no el traspàs del comandament presidencial perquè no se sap si González Macchi arribarà a aquesta data. La no governabilitat i la inestabilitat permanents són els signes característics del govern i del règim. Els partits polítics i el Parlament han caigut en un descrèdit inusual: enmig de la corrupció i la inoperància ja no tenen res a veure amb els greus problemes del país. El Poder Judicial no ofereix garanties per a impartir "justícia". Les FFAA també estan ficades fins el coll en la corrupció. La participació d'alts caps militars en el desviament d'1,7 milions de dòlars s'evidencia amb l'arrest d'un ex comandant de l'Exèrcit, que promet "no caure sol". L'Església Catòlica, que es va veure embolicada en un escàndol sexual, tampoc no escapa de la crisi.

El govern de Luís González Macchi va néixer d'una crisi profunda, el març paraguaià de 1999, i va seguir sempre submergit en ella. El president és un inútil absolut que va arribar al poder de casualitat, després de l'assassinat del vicepresident Luís María Argaña i de la renúncia de

l'expresident Raúl Cubas Grau. Avui, fins els seus propis correligionaris del Partit Colorado li van retirar el suport per a no barrejar-se, de cara a les eleccions, amb tanta ineficiència i corrupció.

El judici polític que ho va sotmetre pel congrés per «mal acompliment de les seves funcions i suposats delictes comesos en l'exercici del càrrec» va ser una nova punta de la crisi. Se'l va acusar de corrupció i el procés va acabar amb la seva *absolució*. Cap senador no el va defensar però van votar en contra de la seva destitució perquè «no era el moment oportú». El cost ha estat l'aprofundiment de la inestabilitat política: González Macchi quedarà en el seu càrrec, però sense cap poder. És possible albirar una traumàtica fi del seu mandat doncs va quedar sense recolzament polític ni social: el 92% de la població considera el seu govern dolent o molt dolent.

¿Per què el govern es va salvar de ser destituït?

Un motiu és la corrupció. El judici polític (catalogat com una pallasada més del Congrés) va tenir la virtut de despullar la podridura regnant al Parlament i als partits polítics burgesos. Les denúncies de venda de vots per diners i càrrecs segueixen fins avui. Però, el motiu central és la greu crisi del **Partit Colorado**, principal base del règim que, pel seu descrèdit creixent, necessita imperiosament desvincular-se del govern ja que la pèssima gestió d'aquest podria perjudicar-lo en les pròximes eleccions. No obstant això, no pot explicar a la seva base la destitució

per inepte i corrupte d'un govern colorado. Per això, el candidat presidencial colorado, Nicanor Duarte Fruits, va fer campanya per la no destitució però va manar a un dels seus principals operadors polítics, el president del Congrés, perquè impulsés la destitució. Així va despullar la profunda descomposició existent en el seu interior.

Evidentment, el principal recolzament del govern és l'imperialisme ianqui. No pel govern en si, sinó perquè vol garantir el triomf del seu dofí, Duarte Fruits, "elegit" per intentar aplicar els plans imperialistes. I per això, ell necessita que l'actual president apliqui certes mesures urgents que facin baixar el nivell de descontentament popular, només per dos mesos, el temps suficient per guanyar les eleccions. Per exemple, el govern va treure les FFAA als carrers per baixar la sensació d'inseguretat existent en la població per l'augment de la delinqüència; va decretar un augment del salari mínim de l'11%, que beneficiarà a uns 200.000 treballadors urbans; va establir el preu del cotó en 1.900/2.100 guaranis per quilo, insuficient per als agricultors però molt superior al de l'any passat, i va nomenar un nou director de Duana per garantir les recaptacions requerides per pagar el sou als 200.000 funcionaris estatals.

Però el principal motiu pel qual es manté el govern és la debilitat de les organitzacions de treballadors, camperols i populars que no van aconseguir articular mobilitzacions per pressionar i exigir la caiguda del govern. Durant el judici polític no va haver una sola manifestació contra el govern, i el dia que es va definir la continuïtat de González Macchi la plaça enfront del Congrés estava buida.

¿Com estan els altres partits burgesos?

La crisi embolica també als partits burgesos opositors. El **Partit Liberal Radical Autèntic (PLRA)** està molt desprestigiada. El seu candidat, Julio César Franco, vicepresident del país del 2000 al 2002, va renunciar per presentar la seva candidatura presidencial i va ser durament criticat per la seva inutilitat en el càrrec. Franco havia guanyat les eleccions amb l'ajuda de l'ex general Lino Oviedo (enfrentat amb el Partit Colorado).

Avui vol repetir la història però els "oviedistes" presenten candidatures pròpies i, a més, va créixer la decepció amb el PLRA i Franco.

El **Partido Encuentro Nacional (PEN)**, ex tercera força, va quedar "enganxat" al govern de González Macchi, després de cogovernar durant els últims anys. En les últimes enquestes no arriba al 2% i serà desplaçat del tercer lloc pel **Movimiento Patria Querida**, organització "independent" impulsada per "empresaris honorats", com l'Associació d'Empresaris Cristians i uns altres vinculats a la **FePrInCo**, la principal càmera empresària. És un moviment burgès grollerament electoralista.

El **Partido Unión Nacional de Ciudadanos Éticos**, fundat per Lino Oviedo després de trencar amb el Partit Colorado, no va poder presentar la candidatura del seu líder (que no torna al Paraguai perquè encara té pendent la condemna per l'intent de cop contra l'expresident Wasmosy, el 1996). Per l'absència d'Oviedo, l'imant que atreu la gent, va quedar relegat a lluitar pel quart lloc i també sofreix una profunda crisi. Es va dividir durant les seves eleccions internes: un sector va denunciar frau, va renunciar i va tornar al Partit Colorado.

El socialdemòcrata **Partido País Solidario**, liderat per l'ex intendent d'Asunción Carlos Filizzola, després del PEN, no és ni l'ombra del que va ser el Movimiento Asunción Para Todos, que va guanyar la intenció capitalina el 1991. Es "va acovardir" fins el punt de no presentar la candidatura presidencial de Filizzola sinó només com a senador.

El Moviment de masses

L'alt grau de burocratització i corrupció de les direccions tradicionals de la classe treballadora (principalment de la CUT i, en menor mesura, la CNT) va deixar una immensa buidor de direcció, amb els organismes de la classe destrossats. El procés que va començar en la segona meitat dels '90 explica el període de reflux. Avui les lluites, esporàdiques i de resistència, són liderades principalment pel moviment camperol, menys colpejat per la crisi.

Al maig-juny de 2002 es van realitzar grans jornades de lluita, amb talls de carreteres a tot el país, que

van aconseguir detenir la privatització de la telefònica estatal i la sanció de lleis privatitzadores i antiterroristes al Parlament. En aquestes jornades victorioses, amb fort pes camperol, va haver un mort i molts de ferits. Les organitzacions que avui conformen Esquerra Unida van tenir un rol protagonista en aquestes lluites.

A nivell polític, les organitzacions d'esquerra també van ser afectades per processos de crisi i això va impedir als seus militants estructurats ocupar la buidor de direcció. No obstant això, l'esforç per avançar cap a la reorganització política del moviment de masses va donar els seus fruits i avui estan augmentant la seva influència en els organismes del moviment de masses, fonamentalment camperols i juvenils. La majoria dels dirigents camperols està militant en alguna organització d'esquerra.

Neix Esquerra Unida

Al Paraguai, per diversos factors, mai no va haver una forta presència d'alternatives d'esquerra en els processos electorals. Avui, malgrat moltes dificultats, la majoria de les organitzacions socials i polítiques d'esquerra van aconseguir conformar un front que possibilitarà una participació conjunta en les pròximes eleccions. Després de llargues negociacions, es va formar **Esquerra Unida**, integrada per vuit organitzacions, inclòs el PT.

El **PPL (Partido Patria Libre)** es reclama marxista-leninista i també es nodreix de les idees de Fidel

Castro, el "Che" i la Teologia de l'Alliberament. L'any passat va mostrar una gran dinàmica i va aconseguir legalitzar-se després d'ajuntar unes 15 mil signatures. IU s'inscriu amb aquesta legalitat.

La CGC (Corriente Gremial Camperesina) és un sector intern de la Taula Coordinadora d'Organitzacions Camperoles. Agrupa a més de vint organitzacions camperoles i va complir un rol de primer ordre en les mobilitzacions de maig-juny del 2002. Pel seu arrelament soci-organitzatiu ha donat solidesa i consistència a IU com a proposta programàtica i política: s'ha aconseguit que importants dirigents camperols i les seves organitzacions assumeixin públicament posicions d'esquerra, encara que molts d'ells no estiguin orgànicament lligat als partits d'esquerra. Els grups MIL (Movimiento por la Igualdad y la Libertad), del departament de Serralada, i M-19 (Movimiento Indigenista 19 d'abril), d'una zona del Chaco Paraguaià, li permeten a IU arribar a d'altres regions del país.

El Movimiento por la Recuperación Democrática del Partido Comunista Paraguayo, és una fracció del PCP que va enfrontar la posició de la cúpula d'aquest partit de retirar-se d'IU al no ser elegit el seu secretari general com candidat a president. És un sector militant important, amb fort pes juvenil. Les llistes d'IU també estan compostades per dirigents de sindicats de base, amb trajectòria de lluita, que estan formant la **CSS (Corriente Sindical y Social)**. A nivell urbà, IU va créixer amb la incorporació de dirigents d'assentaments i ocupacions de terrenys i dirigents veïnals de l'Àrea Metropolitana d'Asunción, com el

Frente Vecinal y Popular.

Aquesta confluència d'organitzacions polítiques amb un relatiu arrelament en la vida política (el PPL i el PT) i d'organitzacions socials de pes (com la CGC) fa d'IU un pol d'esquerra amb existència real en la vida política i social del Paraguai. És un acord electoral progressiu perquè presenta una sola alternativa electoral d'esquerra a nivell nacional, amb propostes i programa antiimperialistes i amb plataforma classista. En el quadre de l'aguda crisi política en curs, pot permetre reagrupar a sectors d'esquerra i conformar un pol d'independència de classe, capaç d'atreure a sectors de l'activisme de les organitzacions obreres i camperoles i apuntar també cap a un avanç qualitatiu en el desenvolupament de la direcció revolucionària al Paraguai.

La intenció és obrir un ric procés de discussió en el seu interior sobre la necessitat de construir un partit revolucionari, obrer i internacionalista, un sòlid partit d'avantguarda que tingui per estratègia el desenvolupament permanent de les mobilitzacions i de la direcció revolucionària, que lluiti per la conquesta del poder per als treballadors i camperols, i estendre la revolució a escala regional i internacional.

Qui va quedar fora d'IU

Per diferents motius, tres importants partits de l'esquerra van decidir no integrar IU. **El Partido**

Convergencia Popular Socialista, després d'erràtiques mogudes, va quedar finalment fora de tota participació electoral. Havia exigint un càrrec per a un dels seus principals dirigents, que no podia ser part d'una llista per no estar inscrit al padró electoral, el que revela una gran irresponsabilitat política.

El Partido Comunista Paraguayo (PCP), la més tradicional organització d'esquerra del país, va optar per retirar-se de l'acord electoral al decidir-se, per absoluta majoria de les organitzacions integrants d'IU, la candidatura presidencial del company Tomás Zayas i no la del seu secretari general, Ananias Maidana, un meritori dirigent, pres i torturat durant 20 anys per la dictadura. Després, amb mètodes estalinistes, va iniciar una campanya de calúmnies contra Tomás, qualificant-lo d'agent de Taiwan. Sectors de la seva militància van decidir allunyar-se per considerar indigna i inacceptable aquesta campanya.

El Movimiento Popular Revolucionario Paraguayo Pyahurá, partit de tendència maoista, ha tingut una posició categòricament abstencionista i qualifica la participació electoral com capitulació a la democràcia burgesa.

Independentment de les raons de la seva no participació electoral, aquestes organitzacions han quedat mal situades políticament. Sectors socials importants de la seva influència s'han aproximat a IU i se sumen als comitès electorals.

Sobirania - Terra - Treball

Eixos programàtics d'Esquerra Unida per lluitar per un Paraguai socialista

Els vells partits tradicionals i els nous partits (...) "independents" (...) van ser creats i estan formats per empresaris, patrons, terratinents i ramaders per defensar els seus interessos i privilegis. Com a integrant d'IU, el Partit dels Treballadors et proposa que ens organitzem per mobilitzar-nos i lluitar junts per poder sortir de la misèria i l'endarreriment on ens aboca el sistema capitalista (...), defensar junts el següent programa per avançar cap a un govern dels treballadors i el poble que instauri el socialisme i solucioni definitivament la crisi econòmica, política i social. Els eixos

programàtics són els següents:

Per la segona independència

L'imperialisme (...) intenta sotmetre als països pobres i depenents com el nostre, a nivells mai abans vists de dominació econòmica, política i militar, i convertir-nos en una colònia en ple segle XXI (...) amb la desnacionalització de les nostres economies per mitjà de les privatitzacions, de la "dolarització" i l'augment sideral del deute extern. (...) coneixem de sobres l'ofensiva ingerència de l'FMI, el Banc Mun-

dial i el BID o (...) de les "ambaixades" (...). En l'aspecte militar, existeix la intenció d'expandir a tot el continent el Pla Colòmbia i instal·lar bases militars nord-americanes per tota la regió (...).

La nostra tasca principal com a lluitadors no és lluitar per aprofundir la democràcia o la conquesta dels "drets ciutadans" (...). No hi ha forma de donar resposta als drets democràtics més elementals (...) la lluita pel salari o els llocs de treball, (...) la reforma agrària o la defensa de la universitat pública (...) sense desfer-se'n del jou imperialista (...), sense xocar directament amb l'FMI

o amb els interessos de les empreses multinacionals.

Per això (...) només des d'una opció obrera, camperola i socialista es poden abordar les tasques d'alliberament nacional i social. No sortirem de la misèria i l'endarreriment, ni pararem els robatoris i la corrupció sense enfrontar l'imperialisme, sense posar en primer ordre la tasca de donar la batalla per la segona independència. (...) vam plantejar les següents mesures:

Fora l'FMI! No pagament del deute extern!

No a l'ALCA i el MERCOSUR! (..)

Fora totes les bases militars nord-americanes d'Amèrica Llatina!

No a la intervenció imperialista a Paraguai i Amèrica Llatina!

Contra totes les guerres imperialistes i de dominació dutes endavant per oprimir i explotat els pobles del món!

Per una reforma agrària radical sota control dels treballadors

La dramàtica contradicció en el nostre país és l'existència, d'una banda, de 300 mil camperols sense terra i, per una altra, de tan sols l'1% de propietaris rurals (...) amo del 80 per cent del total de la propietat agrària. L'única resposta del govern ha estat sempre reprimir amb ferotgia als ocupants de terra (...) amb l'"ajuda" de la justícia, (...) i els parlamentaris (...).

També és urgent solucionar el creixent empobriment dels petits productors rurals (...). La reforma agrària és vital (...) perquè a més de solucionar el problema de la injusta distribució de terres solucionarà problemes terribles com la fam i l'èxode de camperols cap als cinturons de pobresa de les ciutats. (...) vam plantejar les següents mesures:

• **Reforma Agrària radical sota control dels treballadors.**

• **Assistència tècnica i creditícia. Més rubros per a la petita producció agrícola.**

• **Organització de grans cooperatives de producció agràries.**

• **Subsidi a la producció agrícola. Garantia de preus mínims**

per a la producció.

• **Implementació per part de l'Estat de l'Assegurança Agrícola (...).**

• **Rebuig a la criminalització de la lluita per la reforma agrària.**

• **Garantia de la Seguretat Alimentària de la població.**

Treball per a tots

L'atur és un dels greus problemes del nostre país (...) entre el 15 i 20% i és major en la joventut. L'FMI, el govern i els empresaris ho "combaten" amb treball en negre, amb salaris miserables, treball infantil i flexibilització laboral. La majoria dels treballadors percep un salari inferior al mínim legal i el govern (...) es col·loca al cap d'aquest atropellament a l'assignar salaris miserables (...) als empleats públics. Per solucionar aquests problemes proposem les següents mesures:

• **Creació de noves fonts de treball en funció a les necessitats de la població mitjançant l'execució de plans d'obres públiques (...) d'educació, habitatge, i (...) els serveis públics elementals (...) que significaran l'absorció d'una gran quantitat de mà d'obra desocupada.**

• **Establir com a mesura transitòria una Assegurança per a Aturats, consistent en l'assignació (...) de mig salari mínim a les persones en edat de treballar (...).**

• **Vigència obligatòria del salari mínim per a tots els treballadors del país (...) que perceben sous inferiors als fixats oficialment. Considerar com a delictes penals l'incompliment d'aquesta norma.**

• **Establir la vigència del salari mínim vital i mòbil, que cobreixi les necessitats bàsiques d'una família tipus i que augmenti en forma automàtica a l'incrementar-se el cost de vida. Que les organitzacions obreres i populars (...) controlin els preus dels productes de la cistella familiar.**

• **Defensa de les empreses estatals. No a les privatitzacions perquè significaran acomiadaments massius, encariment dels serveis i la rematada (...) del patrimoni de tot el poble.**

(...)

Tomás Zayas, un lluitador

Tomás Zayas, un dels principals capdavanters camperols paraguaians, és el candidat presidencial d'IU. Tomás, de 43 anys, va començar la seva militància social i política com a part de la resistència a la dictadura de Stroessner i del moviment per la redemocratzació del país. El 1984 va fundar **Asagrapa** (Associació d'Agricultors d'Alt Paraná) i és el seu actual president. El 1985 també va ser fundador de la **Conapa** (Coordinadora Nacional de Productors Agrícoles), transformada, el 1989, en la **FNC** (Federació Nacional Camperola), de la qual també va ser dirigent. A la fi dels '90, un grup d'organitzacions es va separar de la FNC i va formar la **MCNOC** (Taula Coordinadora d'Organitzacions Camperoles), de la qual és actual secretari de Relacions. És un dels coordinadors de la **CGC** (Corrent Gremial Camperola, corrent intern de la MCNOC), que aglutina a uns 35 mil camperols/as d'organitzacions de tots els departaments del país. El 2002 va ser un dels dirigents de les mobilitzacions que van frenar els intents del govern i els partits patronals de privatitzar la telefonia estatal i van impedir l'aprovació de les lleis privatistes i antiterroristes. El 1989 va fundar, amb altres lluitadors, el Partit dels Treballadors i és el seu actual president. Viu a la comunitat de «El Triomf», a Minga Guazú, on s'està aplicant un model alternatiu de desenvolupament agropecuari sobre la base de la propietat comunitària i la producció auto-sostenible.

(...)

Que els rics paguin la crisi

Nosaltres proposem que siguin els rics qui paguin la crisi. Que els treballadors deixin de pagar la incapacitat i la corrupció dels empresaris i patrons.(...)

Per un govern socialista

En el nostre país governen els grans empresaris i terratinents per mantenir aquest Paraguai capitalista, amb les seves profundes desigualtats socials, amb una minoria privilegiada que és ama de tot i una immensa majoria que s'empobreix cada vegada més. En les pròximes eleccions, els seus representants polítics pretendran legitimar novament aquest sistema capitalista (...) incapaç de garantir pa, treball, salut, habitatge, terra i educació, i que no permet el desenvolupament ple de les llibertats democràtiques.

Per això, proposem organitzar-nos i mobilitzar-nos els treballadors/as de la ciutat i del camp, i el conjunt dels sectors populars per lluitar junts fins conquerir el nostre propi govern: un govern obrer, camperol i popular, que (...) comenci l'edificació d'un nou Paraguai Socialista sense explotació ni opressió, amb àmplies llibertats democràtiques per al poble, i solidari amb tots els treballadors i pobles del món que lluiten contra l'imperialisme.

Argentina: eleccions el 27/04/03

L'esquerra i les eleccions

Des d'aquestes pàgines hem vingut seguint el procés viscut després de l'Argentinazo de desembre passat. Avui, davant les properes eleccions, extractem un article que sobre la situació ens han fet arribar els companys del FOS, secció argentina de la LIT-CI.

Des de fa temps venim polemitzant amb el PO (Partit Obrer), l'MST (Moviment Socialista dels Treballadors) i gran part dels partits de l'esquerra, (...) ¿quina política cal tenir davant la principal política que l'imperialisme i la burgesia tenen per a l'Argentina: les eleccions presidencials del 27 d'abril?

En el seu periòdic 792, el Partit Obrer diu: «*La convocatòria a eleccions constitueix un intent de la classe capitalista i dels seus representants polítics per reconstruir el poder de l'Estat i l'autoritat governamental colpejats per la fallida econòmica i la rebel·lió popular. El complex muntatge que se'ls ha imposat, separant les nacionals de les provincials i escalonant-les fins octubre, reflecteix clarament la crisi de l'autoritat política del vell règim, al mateix temps que intenta amb aquest mètode posar un ordre o disciplina en el conjunt del sistema polític a partir de l'elecció d'un nou president. Les eleccions van ser convocades quan el govern va fer l'experiència, amb el fracàs de la massacre de Puente Pueyrredón, que no podria doblegar al moviment piquetero i a les altres manifestacions de la lluita de les masses - com una condició necessària per a reconstruir la trencada organització capitalista del país. L'objectiu estratègic de les eleccions és posar fi al període de la rebel·lió popular que va tenir la seva manifestació històrica fonamental el 19 i 20 de desembre del 2001.*» Lamentablement, després de fer aquesta correcta anàlisi, arriben a la conclusió que com l'«abstenció no prengué sectors importants» cal participar d'aquestes eleccions. Assumeix així, la mateixa política, profundament equivocada, que des de fa temps vénen sostenint l'MST i el PC a través de l'Esquerra Unida. Ara s'entén perquè PO es va negar a votar el rebuig a les eleccions en l'anterior Assemblea Piquetera.

(...)

Cridem al PO i IU a retirar les seves candidatures i passar a reforçar el front de rebuig d'aquestes eleccions.

Les eleccions sempre són un parany que intenten desviar de la lluita directa al moviment de masses qui, normalment, veu al recanvi electoral com única possibilitat de sortida. Per aquest motiu, en la majoria de les vegades, els revolucionaris ens veiem obligats a anar al terreny de l'enemic i participar de les eleccions.

Però avui, en el nostre país se'ns presenta una oportunitat excepcional. Amplis sectors de treballadors, piqueteros, estudiants, sectors empobrits i radicalitzats de la classe mitja, després de fer l'experiència amb 20 anys de «democràcia» i de veure que amb ella no es menja, ni s'educa, ni se sana, van començar a deixar de creure que les eleccions són l'única sortida. I, a més, van començar a buscar i experimentar altres formes de debatre i, fins i tot, de prendre en les seves mans la resolució dels seus problemes.

Això s'aguditzava enfront d'aquestes eleccions presidencials, que són vistes com una farsa i una burla al reclam massiu que va sorgir de les jornades revolucionàries de desembre: ¡Que se'n vagin tots!

Aquesta realitat ens obre la possibilitat de generar un ampli moviment de rebot i que pot afeblir i, fins i tot, fer fracassar la principal política que avui té l'imperialisme per a l'Argentina.

Ja s'estan realitzant algunes accions en aquest sentit i s'estan conformant agrupaments entre diferents organitzacions polítiques i socials per a impulsar aquest moviment. Des del FOS, cridem a la més àmplia unitat per a efectivitzar el rebuig i cridem al PO, a l'MST, al PC i a tots els integrants d'Esquerra Unida, que revisin la seva política.

Els cridem a que deixin de legitimar per l'esquerra aquestes eleccions fraudulentament i que passin a engrandir un gran front nacional pel rebuig, com la forma no només de derrotar el parany electoral, sinó també d'avançar en la unitat que vam necessitar per a seguir la lluita contra aquest i el nou govern, i per a avançar en la construcció d'una sortida obrera i popular a la crisi.

Alicia Sagra
Front Obrer Socialista (FOS)
Secció argentina de la LIT-CI

Palestina

Sota setge

En el context de l'agressió sobre L'Iraq, Palestina ha perdut tota l'atenció internacional. Ara no hi ha càmeres, i Israel és la reraguarda de l'agressió imperialista: més de trenta palestins han estat assassinats des de l'inici de l'atac a L'Iraq. Els tancs i els apatxe actuen amb total impunitat i segueixen les demolicions d'habitatges, la destrucció de conreus i un setge total sobre els Territoris Ocupats. La franja de Gaza ja ha estat tallada en tres zones per l'exèrcit i els colons israelians. Cisjordània està dividida en 50 bantustans, la comunicació dels quals se sotmet a un sistema arbitrari de permisos militars. Les principals ciutats estan sota toc de queda i centenars de milers de palestins no poden ni tan sols sortir de les seves llars. Cap mitjà de comunicació va explicar que el 22 de març 35 tancs israelians i dos helicòpters Apatxe van entrar al camp de refugiats de Jenín. Mentre, el govern israelià segueix construint el seu mur de separació: el dia 23 va anunciar que a la zona de Nablus seria desplaçat per a incloure 40.000 colons més en el costat israelià.

Primer Ministre, un gran aparell repressiu

Abu Mazen, Secretari General del Comitè Executiu de l'OAP va ser nomenat "Primer Ministre" palestí, com a resposta a les pressions d'EUA per a remodelar l'Autoritat Nacional Palestina. No és sorprenent que Bush i Sharon aplaudissin aquest nomenament, ja que es tracta d'un dels més destacats "negociadors" del procés d'Oslo –en molts aspectes negociat en secret- i un dels representants palestins més disposats al "diàleg" amb Israel.

El tan anunciat nomenament d'un nou primer ministre palestí no deixa de ser una mica ridícula, amb 580

escoles i facultats tancades, amb el propi govern palestí sota setge i un dels seus parlamentaris més destacats, Marwan Barghouti, sent processat per Israel com a criminal. Abu Mazen és primer ministre, però ¿de què? Amb aquest nomenament s'ofereix una il·lusió de sobirania que només serveix per donar legitimitat internacional a Israel: es camufla el caràcter d'ocupació militar directa imposada per Israel en la seva operació Mur Defensiu amb motiu de l'11-S. L'Autoritat Nacional Palestina mai no ha tingut capacitat de govern real: l'única funció real de govern ha estat la d'un aparell repressiu empès per Israel contra els propis palestins, per a frenar la Intifada. I sembla que fins i tot en les circumstàncies brutals que es viuen

Èxode. Platja de Gaza

en l'actualitat segueix sent només això: Arafat ha tancat més diaris i ha arribat fins i tot a cancel·lar les eleccions sindicals a la univesitat Gazan al Ashar de Gaza.

El Pla Bush: més del mateix

Va ser Bush qui amb la cobertura de l'11-S va posar els palestins en el costat del "Mal". Abans de la guerra d'Afganistan va fer declaracions a favor d'un estat palestí, per a donar un marge als règims dictatorials del món àrab, que li van donar suport amb plans ridículs com el del príncep saudí, recolzat per la Lliga Àrab. Arrasat Afganistan, Bush es va oblidar fins i

tot de la retòrica humanitària i va donar tota la cobertura a Sharon per portar a terme l'operació "Mur Defensiu" que va incloure accions tan sanguinàries com la silenciada massacre de Jenín. Sharon va anunciar oficialment –per la via dels fets ho havia fet dos anys abans- la fi dels acords d'Oslo.

En el context de l'agressió contra L'Iraq es repeteix la història: Bush parla d'un pla de pau per al 2005, que de nou pretén únicament donar una sortida digna a les dictadures àrabs contra els seus propis pobles, que segueixen mantenint un suport massiu a la lluita del poble palestí. El pla segueix els postulats israelians: "seguretat" per a Israel (és a dir, repressió interna per acabar amb la intifada) com a precondició per a qualsevol "negociació". No s'exigeix cap compromís a Israel en els primers estadis del pla. Tampoc no seria possible, ja que el nou govern – coalició de les extremes dretes- ha deixat clar que no hi ha res a negociar. El pla Bush arriba fins i tot al cinisme de demanar que es desmantellin només els

assentaments creats durant el govern Sharon. Com passa des dels últims anys, l'OAP és l'únic partit palestí que ha donat suport a aquest pla.

"Transfer" o neteja ètnica

"Transfer" és l'eufemisme israelià per a la neteja ètnica. Aquesta idea a passat de ser una expressió patrimoni de grups d'extrema dreta a convertir-se en un projecte

a l'ordre del dia en les declaracions dels ministres de Sharon. No es tracta d'una idea nova -de fet es troba en l'arrel fundacional de l'estat d'Israel-: cal crear un Estat dels jueus i per als jueus, i això suposa l'expulsió massiva del poble palestí de la seva terra. Com a resultat de la política sistemàtica d'implementació d'aquest somni sionista avui més de dos terços del poble palestí viuen a l'exili, el que els converteix en un exemple únic en la història. I ara es parla d'expulsar als que segueixen resistint en els Territoris Ocupats. Fa molt de temps que Israel no comptava amb un escenari tan fa-

vorable com el que li ofereix la guerra de l'Iraq: de fet una de les raons d'aquesta guerra és aconseguir una nova distribució de la zona favorable als interessos de l'imperialisme i del Gran Israel. Una possibilitat seria la deportació massiva a Jordània – a canvi de la restauració de la monarquia haixemita que governa el país a L'Iraq-, una altra la reducció de la població palestina dels territoris ocupats a unes poques ciutats de Cisjordània, que posteriorment podrien ser annexionades a Jordània...

El fet és que el Transfer ja està funcionat, amb o sense invasió de L'Iraq: revocació de drets de residència, destrucció de milers d'habitatges, deportació dels familiars dels acusats de "terrorisme"... ¿És la deportació imminent? La història del sionisme, el grau de la desposseïó palestina en els últims cinquanta anys, l'actual discurs polític a Israel i la complicitat de les grans potències indiquen que el perill –especialment en el context de la guerra de l'Iraq- està sobre la taula. Si Bush, Blair i Aznar aconseguen una guerra ràpida i victoriosa, és probable que als palestins els toqui ser un dels majors "mals col·laterals" de la història. Si la resistència a Bagdad i en els carrers d'Europa, Estats Units i el món àrab aconseguen derrotar a l'imperialisme, els palestins podran començar a veure reconeguts de debò els seus drets com a poble.

Cristina. Barcelona

Rachel Corrie a Gaza

Assassinat sionista!

Rachel Corrie, una activista nord-americana del International Solidarity Movement (ISM), va ser assassinada el 16 de març a Gaza, quan intentava aturar la demolició d'una casa palestina per part de l'exèrcit israelià. Va ser atropellada per una excavadora de nou tones, després de passar dues hores discutint amb el conductor: duia un megàfon a la mà i s'havia identificat clarament com a pacifista, cosa

que fa ridícula l'explicació oficial israeliana que es va tractar d'un accident.

L'ISM és un moviment format per organitzacions palestines i internacionals que lluita contra l'ocupació dels territoris palestins. Una de les seves tasques és intentar evitar la demolició d'habitatges, una pràctica sistemàtica de l'exèrcit israelià en el seu projecte de construcció del Gran Israel, i que ha deixat a milers de palestins sense sostre. Rachel és una més en la llista dels 1.900 palestins que han estat assassinats per soldats o colons des de l'esclat de la Segona Intifada el setembre de 2000.

El seu assassinat és una clara demostració que Israel vol evitar de totes totes la presència d'internacionals a Palestina que siguin testimonis de l'aprofundiment de la seva política

de neteja ètnica en el marc que li ofereix la guerra de l'Iraq.

Com LI, amb el condol, els vam fer arribar la nostra solidaritat i el suport a les accions que resolguin.

Cristina

Enviar comunicats al ISM:
huwaida@palsolidarity.org

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://personal.telefonica.terra.es/web/luchainternacionalista/>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

